

รายงานผลการวิจัย

เรื่อง

ศึกษาพฤติกรรมและความเต็มใจจะจ่ายของผู้ประกอบการในการพัฒนาสภาพแวดล้อม
เพื่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนในหมู่บ้านหัตถกรรมถวายเป็นอำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่

Behavior and Willingness to pay of Entrepreneurs for Development

Environment Sustainable Tourism in Tawai Handicraft Village

Hangdong District Chiang Mai, Thailand

โดย

ชัช พงษ์ศิริวัฒน์ และ รกัสสรณ์ คงชนजारอนันต์

มหาวิทยาลัยแม่โจ้

2556

รายงานผลการวิจัย

เรื่อง ศึกษาพฤติกรรมและความเต็มใจจะจ่ายของผู้ประกอบการในการพัฒนาสภาพแวดล้อมเพื่อ
การท่องเที่ยวที่ยั่งยืนในหมู่บ้านหัตถกรรมทวาย อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่
Behavior and Willingness to pay of Entrepreneurs for Development Environment
Sustainable Tourism in Tawai Handicraft Village Hang Don District Chiang Mai.
Thailand

ได้รับการจัดสรรงบประมาณวิจัย ประจำปี 2554
จำนวน 50,000 บาท

หัวหน้าโครงการ

นายชัย พงษ์ศิริวัฒน์

ผู้ร่วมโครงการ

นางสาวรภัศรณ คณธนากรอนันต์

งานวิจัยเสร็จสิ้นสมบูรณ์

...../...../.....

คำนิยาม

โครงการวิจัยเรื่องศึกษาพฤติกรรมและความเต็มใจจะจ่ายของผู้ประกอบการในการพัฒนาสภาพแวดล้อมเพื่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน ในพื้นที่หมู่บ้านหัตถกรรมถวาย อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ (Behavior and Willingness to pay of Entrepreneurs for Development Environment Sustainable Tourism in Tawai Handicraft Village Hang Dong District Chiang Mai, Thailand) ดำเนินการสำเร็จแล้ว โดยได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากสำนักวิจัยและส่งเสริมวิชาการการเกษตร มหาวิทยาลัยแม่โจ้ ประจำปีงบประมาณ 2554 ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ ผู้ประกอบการในหมู่บ้านหัตถกรรมถวาย อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ ที่ได้ให้ข้อมูลวิจัยรวมถึงข้อเสนอแนะในการปรับปรุงพัฒนาธุรกิจการขายสินค้าและบริการของผู้ประกอบการว่าสินค้าและบริการที่เป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยว ว่าสินค้าและบริการใดควรได้รับการส่งเสริม สนับสนุน ในการผลิตและจำหน่ายอีกทั้งเป็นการเพิ่มรายได้ให้แก่ประชาชนและพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนในหมู่บ้านหัตถกรรมถวาย อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ และขอขอบพระคุณคณะเศรษฐศาสตร์และคณะพัฒนาการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยแม่โจ้ ที่อนุเคราะห์สถานที่ และอุปกรณ์บางอย่างที่ใช้ในการดำเนินการวิจัยจนเสร็จสิ้นสมบูรณ์

ผู้วิจัย

สารบัญ

หน้า

สารบัญ	ก
สารบัญตาราง	ค
สารบัญภาพ	ง
บทคัดย่อ	1
Abstract	2
บทที่ 1 บทนำ	4
ความสำคัญและที่มาของปัญหาที่ทำการวิจัย	4
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	5
ขอบเขตของการวิจัย	5
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	6
นิยามศัพท์	6
บทที่ 2 แนวคิดและทฤษฎี	7
ทฤษฎี และกรอบแนวคิดของโครงการวิจัย	7
ความเต็มใจที่จะจ่ายและความสามารถที่จะจ่ายได้	9
แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน	10
แนวคิดด้านพฤติกรรมผู้บริโภค	13
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	15
กรอบแนวความคิดโครงการวิจัย	16
บทที่ 3 วิธีการวิจัย	17
แผนการถ่ายทอดผลการวิจัยสู่กลุ่มเป้าหมาย	18
ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย	19
บทที่ 4 ผลการวิจัย	20
ข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการ	21

สารบัญ(ต่อ)

	หน้า
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	33
สรุปผลการวิจัย	33
อภิปรายผล	35
ข้อเสนอแนะ	37
เอกสารอ้างอิง	38
ภาคผนวก	39

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1 แสดงข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการ	20
ตารางที่ 2 แสดงความพึงพอใจต่อการจัดการด้านสิ่งแวดล้อมในหมู่บ้านหัตถกรรมถวาย	27
ตารางที่ 3 แสดงความเต็มใจจะจ่ายเพื่อในการพัฒนาสภาพแวดล้อมเพื่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนในหมู่บ้านหัตถกรรมถวาย	30
ตารางที่ 4 แสดงข้อเสนอแนะอื่นๆ	32

สารบัญภาพ

ภาพ	หน้า
1 กรอบแนวคิดโครงการวิจัย	15
2 ป้ายแสดงโซนพื้นที่ต่าง ๆ ของศูนย์หัตถกรรมบ้านถวาย	44
3 ป้ายยินดีต้อนรับและมุมถ่ายภาพของศูนย์หัตถกรรมบ้านถวาย	44
4 ศูนย์บริการนักท่องเที่ยวของศูนย์หัตถกรรมบ้านถวาย	45
5 บริเวณอาคารแสดงสินค้าและลานพักผ่อนของศูนย์หัตถกรรมบ้านถวาย	45
6 ป้ายบอกสถานที่ลานจอดรถของศูนย์หัตถกรรมบ้านถวาย	46
7 พื้นที่จอดรถขนาดเล็กของศูนย์หัตถกรรมบ้านถวาย	46
8 พื้นที่จอดรถนักท่องเที่ยวของศูนย์หัตถกรรมบ้านถวาย	47
9 พื้นที่จอดรถขนาดเล็กของศูนย์หัตถกรรมบ้านถวาย	47
10 พื้นที่ลานจอดรถรับส่งสินค้าของศูนย์หัตถกรรมบ้านถวาย	48
11 พื้นที่จอดรถนักท่องเที่ยวขนาดใหญ่ของศูนย์หัตถกรรมบ้านถวาย	48
12 จุดบริการห้องสุขาของเอกชนบริเวณศูนย์หัตถกรรมบ้านถวาย	49
13 ป้ายแสดงเส้นทางไปห้องน้ำของศูนย์หัตถกรรมบ้านถวาย	49
14 จุดบริการห้องสุขาของเอกชนบริเวณศูนย์หัตถกรรมบ้านถวาย	50

15 จุดบริการตู้กดเงินสด(ตู้ ATM) ของธนาคารต่าง ๆ ในบริเวณศูนย์หัตถกรรม 50

ศึกษาพฤติกรรมและความเต็มใจจะจ่ายของผู้ประกอบการในการพัฒนาสภาพแวดล้อม
เพื่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนในหมู่บ้านหัตถกรรมถวาย อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่

Behavior and Willingness to pay of Entrepreneurs for Development

Environment Sustainable Tourism in Tawai Handicraft Village Hang Dong

District Chiang Mai, Thailand

ชัช พงษ์ศิริวัฒน์¹ และ รักษาสรณ์ คงธนจารุอนันต์²

Chat Pongsiwat¹ and Raprassorn Kongtanajaruanun²

คณะพัฒนาการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยแม่โจ้ จ.เชียงใหม่ 50290

คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้ จ.เชียงใหม่ 50290

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาพฤติกรรมและความเต็มใจจะจ่ายของผู้ประกอบการผลิตและจำหน่ายสินค้าหัตถกรรมในการปรับปรุงสภาพแวดล้อมในหมู่บ้านหัตถกรรมถวาย อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาพฤติกรรมของผู้ประกอบการในหมู่บ้านหัตถกรรมถวาย อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ และเพื่อศึกษาความเต็มใจจะจ่ายของผู้ประกอบการในการปรับปรุงสภาพแวดล้อมเพื่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนในหมู่บ้านหัตถกรรมถวาย อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ รวมทั้งปัญหาและอุปสรรค โดยมีประชากรที่ทำการศึกษาคือ ผู้ประกอบการในท้องที่หมู่บ้านหัตถกรรมถวาย อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ และสถานที่เก็บรวบรวมข้อมูล คือ หมู่บ้านหัตถกรรมถวาย อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่

การวิจัยมุ่งเน้นการศึกษาให้ทราบถึงพฤติกรรมลักษณะทั่วไปในการประกอบธุรกิจการขายสินค้าและบริการของ ผู้ประกอบการว่าสินค้าและบริการที่เป็นที่นิยม

ของนักท่องเที่ยว ว่าสินค้าและบริการ อีกทั้งทราบถึงความเต็มใจที่จะจ่ายของผู้ประกอบการในการปรับปรุงสภาพแวดล้อม อีกทั้งเพื่อใช้ข้อมูลเป็นแนวทางในการประกอบการตัดสินใจของหน่วยงานภาครัฐในการจัดสรรงบประมาณ หรือเป็นแนวทางในการวางแผนดำเนินงานต่างๆ เพื่อให้หมู่บ้านหัตถกรรมถวาย อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยว รวมทั้งแก้ไขปัญหและอุปสรรคได้ตรงจุด อีกทั้งเป็นการเพิ่มรายได้ให้แก่ประชาชน และพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนต่อไป

ผลการวิจัยพบว่าผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาอยู่ในหมู่บ้านหัตถกรรมถวาย มีความมั่นคงในกิจการของตนเอง ทั้งในเรื่องของรายได้ และประสบการณ์ในการขายสินค้าและบริการ ดังนั้นจึงมีความต้องการที่จะพัฒนาสภาพแวดล้อมเพื่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน และยินดีที่จะจ่ายเงินสนับสนุนหน่วยงานภาครัฐ เพื่อปรับปรุงและพัฒนาสภาพแวดล้อมด้านต่าง ๆ ของหมู่บ้านหัตถกรรมถวาย อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่

Abstract

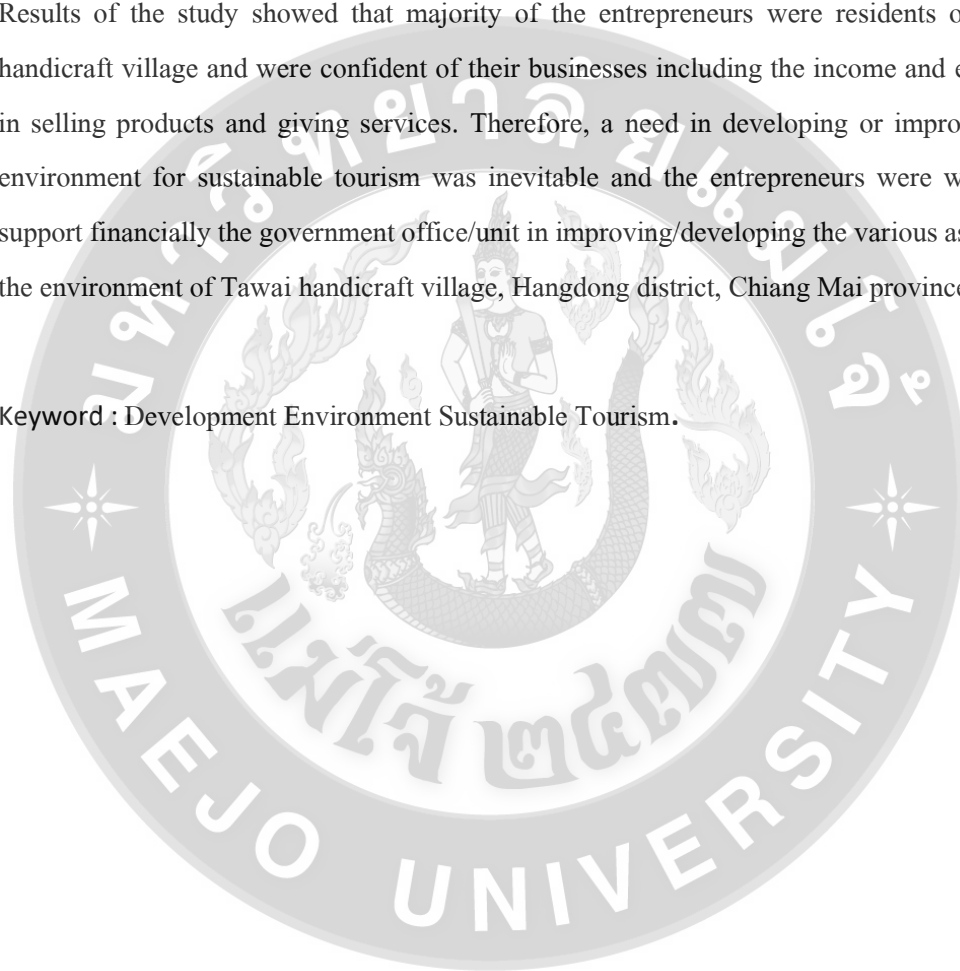
This is a study on the behavior and the whole heartedness in paying the entrepreneur that produce and sell the handicraft products toward improving the environment in Tawai handicraft village, Hangdong district, Chiang Mai province with the aim of studying the behavior of the entrepreneur/manufacturer and the whole heartedness in paying the entrepreneur toward improving the environment for sustainable tourism in Tawai handicraft village, Hangdong district, Chiang Mai province including the problems and difficulties. The population studied included the local entrepreneurs in Tawai handicraft village, Hangdong district, Chiang Mai province and place where data were collected was in Tawai handicraft village, Hangdong district, Chiang Mai province.

The research focused on knowing the general behavior of running the business of selling products and giving services by the entrepreneur whether the product and the service valued by the tourists were the products and services all over until whole heartedness in paying the entrepreneur toward improving the environment all over. The information will be used as guidelines in the decision making of the public or government sector for budget provisions

or guidelines in planning the various jobs so that Tawai handicraft village, Hangdong district, Chiang Mai province could be an attractive tourist destination. In addition, provisions are generated such as solutions to the problems and difficulties as well as income for the people notwithstanding the village development toward sustainable tourism.

Results of the study showed that majority of the entrepreneurs were residents of Tawai handicraft village and were confident of their businesses including the income and expertise in selling products and giving services. Therefore, a need in developing or improving the environment for sustainable tourism was inevitable and the entrepreneurs were willing to support financially the government office/unit in improving/developing the various aspects of the environment of Tawai handicraft village, Hangdong district, Chiang Mai province.

Keyword : Development Environment Sustainable Tourism.

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและที่มาของปัญหา

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวก่อให้เกิดผลดีแก่เศรษฐกิจและสังคมของประเทศไทยเป็นอย่างมาก สามารถทำรายได้สูงสุดให้แก่ประเทศไทยมาโดยตลอดโดยเฉพาะส่วนที่เป็นเงินตราต่างประเทศ การท่องเที่ยวยังทำให้เกิดการกระจายรายได้ไปสู่ชุมชนท้องถิ่นที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว โดยรายได้จากการใช้จ่ายเพื่อซื้อสินค้าและบริการต่าง ๆ ของนักท่องเที่ยวกระจายลงไปถึงประชาชนในระดับรากหญ้าที่เป็นแรงงานภาคการผลิต ภาคบริการ และ การยังก่อให้เกิดผลดีทางสังคมด้วย กล่าวคือ การท่องเที่ยวยังเป็นช่องทางการเผยแพร่แลกเปลี่ยนวัฒนธรรม นักท่องเที่ยวที่เดินทางไปท่องเที่ยวในชุมชนต่างๆ จะมีโอกาสได้สัมผัส และเรียนรู้วัฒนธรรมที่แตกต่างและหลากหลาย มีโอกาสแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิด และความเชื่อกับประชาชนในท้องถิ่น ยิ่งไปกว่านั้นการท่องเที่ยวยังมีส่วนกระตุ้นให้ประชาชนในท้องถิ่นตระหนักถึงความสำคัญของการรักษา อนุรักษ์ พื้นฟู ศิลปวัฒนธรรม ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในท้องถิ่น รวมทั้งพัฒนาตัวเอง เช่น เรียนภาษาต่างประเทศเพิ่มเติม เป็นต้น เพื่อหาประโยชน์จากการท่องเที่ยว และการส่งเสริมการท่องเที่ยวในชนบท ทำให้เกิดการจ้างงาน ประชาชนที่มีการศึกษาไม่ต้องอพยพไปหางานทำในเมือง ยังได้ร่วมพัฒนาท้องถิ่นด้วย จากผลดีของการท่องเที่ยวดังกล่าว รัฐบาลจึงมีนโยบายที่จะส่งเสริมการท่องเที่ยว โดยเฉพาะในช่วงเวลาที่ประเทศกำลังเผชิญกับวิกฤตเศรษฐกิจ โดยกำหนดให้เป็นนโยบายหลักเพื่อพลิกฟื้นเศรษฐกิจของประเทศไทย (สถาบันวิจัยสังคม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2554)

แต่ปัจจุบันแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงหลายแห่ง เช่น ถนนคนเดินเชียงใหม่ ถนนคนเดินอำเภอลำปาง หมู่บ้านหัตถกรรมถวาย อำเภอดงคนเดินอำเภอเชียงคาน หมู่บ้านหัตถกรรมสันกำแพง เริ่มประสบปัญหานักท่องเที่ยวลดจำนวนลงอย่างมาก เนื่องจากภาวะเศรษฐกิจที่ตกต่ำทั่วโลก การเกิดแหล่งท่องเที่ยวใหม่ ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม เช่น การ

รองรับจำนวนนักท่องเที่ยว ปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว ความพร้อมด้าน
 สุขภาวะ สิ่งอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวไม่เพียงพอหรือไม่ได้ตามมาตรฐานคุณภาพ
 รวมถึงการเอาเปรียบจากผู้ประกอบการจำหน่ายสินค้าและบริการ จากปัญหาดังกล่าวทำให้
 เกิดผลกระทบต่อธุรกิจท่องเที่ยวโดยตรง และผลกระทบโดยอ้อมต่อประชาชนจำนวนมาก
 อันเป็นส่วนหนึ่งที่ได้รับประโยชน์จากการท่องเที่ยวอันจะทำให้เกิดปัญหาด้านสังคม
 เนื่องจากการว่างงาน ปัญหาด้านอาชญากรรม เพื่อวิเคราะห์หาต้นเหตุของปัญหาจำนวน
 นักท่องเที่ยวลดลง อันเนื่องมาจากตัวของแหล่งท่องเที่ยวเอง จึงจะทำการศึกษเกี่ยวกับแหล่ง
 ท่องเที่ยวโดยเลือกเอาหมู่บ้านหัตถกรรมถวายเป็นอำเภอหางดง ที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียง
 และเคยมีนักท่องเที่ยวจำนวนมากทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ เป็นกรณีศึกษา เพื่อพัฒนา
 สภาพแวดล้อมด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนต่อไป

วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมของผู้ประกอบการในหมู่บ้านหัตถกรรมถวาย อำเภอหาง
 ดง จังหวัดเชียงใหม่
2. เพื่อศึกษาความเต็มใจจะจ่ายของผู้ประกอบการในการปรับปรุงสภาพแวดล้อม
 เพื่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนในหมู่บ้านหัตถกรรมถวาย อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ รวมทั้ง
 ปัญหาและอุปสรรค

ขอบเขตของโครงการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาพฤติกรรมและความเต็มใจจะจ่ายของ
 ผู้ประกอบการผลิตและจำหน่ายสินค้าหัตถกรรมในการปรับปรุงสภาพแวดล้อมในหมู่บ้าน
 หัตถกรรมถวาย อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งประชากร คือ ผู้ประกอบการในท้องที่
 หมู่บ้านหัตถกรรมถวาย อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ สถานที่เก็บรวบรวมข้อมูล คือ หมู่บ้าน
 หัตถกรรมถวาย อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบพฤติกรรมลักษณะทั่วไปในการประกอบธุรกิจการขายสินค้าและบริการของ ผู้ประกอบการว่าสินค้าและบริการที่เป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยว ว่าสินค้าและบริการใดควรได้รับการส่งเสริม สนับสนุน ในการผลิตและจำหน่ายอีกทั้งเป็นการเพิ่มรายได้ให้แก่ประชาชน และพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนในหมู่บ้านหัตถกรรมถวาย อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่

2. ทราบถึงความเต็มใจที่จะจ่ายของผู้ประกอบการในการปรับปรุงสภาพแวดล้อม อีกทั้งเพื่อใช้ข้อมูลเป็นแนวทางในการประกอบการตัดสินใจของหน่วยงานภาครัฐในการจัดสรรงบประมาณ หรือเป็นแนวทางในการวางแผนดำเนินงานต่างๆ เพื่อให้หมู่บ้านหัตถกรรมถวาย อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืนต่อไป รวมทั้งแก้ไขปัญหาและอุปสรรคได้ตรงจุด

นิยามศัพท์

สภาพแวดล้อมเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน หมายถึง สิ่งแวดล้อมที่มีลักษณะทั้งกายภาพ เช่น ระบบสาธารณูปโภค ถนน ถึงขยะ เป็นต้น และไม่มีลักษณะทางกายภาพ เช่น ความปลอดภัย เสียง กลิ่น เป็นต้น ซึ่งเหมาะแก่การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว และมาท่องเที่ยวซ้ำอีก

บทที่ 2

แนวคิดและทฤษฎี

ทฤษฎี และกรอบแนวคิดของโครงการวิจัย

แนวคิดเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมหรือสิ่งแวดล้อม (คลังปัญญาไทย,2554)

สิ่งแวดล้อม คือ ทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่รอบตัวมนุษย์ทั้งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิต รวมทั้งที่เป็นรูปธรรม (สามารถจับต้องและมองเห็นได้) และนามธรรม (ตัวอย่างเช่นวัฒนธรรม แบบแผน ประเพณี ความเชื่อ) มีอิทธิพลเกี่ยวข้องถึงกัน เป็นปัจจัยในการเกื้อหนุนซึ่งกันและกัน ผลกระทบจากปัจจัยหนึ่งจะมีส่วนเสริมสร้างหรือทำลายอีกส่วนหนึ่ง อย่างหลีกเลี่ยงมิได้ สิ่งแวดล้อมเป็นวงจรและวัฏจักรที่เกี่ยวข้องกันไปทั้งระบบ ซึ่งสอดคล้องกับที่พระราชบัญญัติ ส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 ได้ให้ความหมายถึงสิ่งแวดล้อม ดังนี้ มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้ สิ่งแวดล้อม หมายความว่า สิ่งต่าง ๆ ที่มีลักษณะทางกายภาพ และชีวภาพที่อยู่รอบตัวมนุษย์ซึ่งเกิดขึ้นโดยธรรมชาติและสิ่งที่มนุษย์ได้ทำขึ้น และอธิบาย ต่อเนื่องถึง คุณภาพสิ่งแวดล้อม หมายความว่า คุณภาพของธรรมชาติ อันได้แก่ สัตว์ พืช และทรัพยากรธรรมชาติต่าง ๆ และสิ่งที่มนุษย์ได้ทำขึ้น ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์ต่อการดำรงชีพของ ประชาชน และความสมบูรณ์สืบไปของมนุษยชาติ และมาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อม หมายความว่า ค่ามาตรฐานคุณภาพน้ำ อากาศ เสียง และสภาวะอื่น ๆ ของสิ่งแวดล้อม ซึ่ง กำหนดเป็นเกณฑ์ทั่วไปสำหรับการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม(ซช,2554) ซึ่ง สอดคล้องกับความหมายที่นักวิชาการ ได้ให้ความหมายว่าสิ่งแวดล้อม หมายถึง สิ่งที่เกิดขึ้นเอง ตามธรรมชาติและที่มนุษย์สร้างขึ้น สิ่งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม สิ่งที่เห็นได้ด้วยตาและไม่สามารถเห็นได้ด้วยตา สิ่งที่เป็นประโยชน์และไม่เป็นประโยชน์ (เกษม, 2540) จากคำจำกัด ความดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่า สิ่งแวดล้อม คือ สิ่งต่างๆ ที่อยู่รอบๆ ตัวเรา แต่ คำว่า "ตัวเรา" ในที่นี้ไม่ได้หมายถึงตัวมนุษย์เราเท่านั้น โดยความเป็นจริงแล้ว ตัวเรานั้นเป็นอะไรก็ได้ที่

ต้องการศึกษา/รู้ เช่น ตัวเราอาจจะเป็นดิน ถ้ากล่าวถึงสิ่งแวดล้อมดิน หรืออาจจะเป็นน้ำ ถ้ากล่าวถึงสิ่งแวดล้อมน้ำ เป็นต้น นอกจากนี้อาจมีข้อสงสัยว่า สิ่งที่อยู่รอบตัวเรามีรัศมีจำกัดมากน้อยเพียงใด ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่าสิ่งต่างที่อยู่รอบๆ ตัวเรา ไม่ได้มีขอบเขตจำกัด มันอาจอยู่ใกล้หรือไกลตัวเราก็ได้ จะมีบทบาทหรือมีส่วนได้ส่วนเสียต่อตัวเราอย่างไรนั้นมันก็ขึ้นอยู่กับลักษณะและพฤติกรรมของสิ่งนั้นๆ เช่น โสภนาฏกรรมตึกเวิร์คเทรด ซึ่งตัวมันอยู่ถึงสหรัฐอเมริกา แต่มีผลถึงประเทศไทยได้ในเรื่องของเศรษฐกิจ เป็นต้น

ประเภทของสิ่งแวดล้อม

จากความหมายของสิ่งแวดล้อมดังกล่าวสามารถแบ่งสิ่งแวดล้อมได้เป็น 2 ประเภท คือ สิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ (Natural environment) และสิ่งแวดล้อมที่มนุษย์สร้างขึ้น (Man-Made Environment)

1. สิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ (Natural Environment) แบ่งออกเป็น 2 ประเภทย่อย คือ สิ่งแวดล้อมทางกายภาพ (หรือสิ่งแวดล้อมที่ไม่มีชีวิต) และสิ่งแวดล้อมที่มีชีวิต

1.1 สิ่งแวดล้อมทางกายภาพ (Physical Environment) หรือสิ่งแวดล้อมที่ไม่มีชีวิต (Abiotic Environment) แบ่งได้ดังนี้

1.1.1 บรรยากาศ (Atmosphere) หมายถึงอากาศที่ห่อหุ้มโลก ประกอบด้วย ชนิดต่างๆ เช่น โอโซน ไนโตรเจน ออกซิเจน อาร์กอน คาร์บอนไดออกไซด์ ฝุ่น ละออง และไอน้ำ

1.1.2 อุทกภาค (Hydrosphere) หมายถึงส่วนที่เป็นน้ำทั้งหมดของพื้นผิวโลก ได้แก่ มหาสมุทร ทะเล แม่น้ำ ฯลฯ

1.1.3 ธรณีภาค หรือ เปลือกโลก (Lithosphere) หมายถึง ส่วนของโลกที่เป็นของแข็งห่อหุ้มอยู่รอบนอกสุด ของโลกประกอบด้วยหินและดิน

1.2 สิ่งแวดล้อมที่มีชีวิต (Biotic Environment) ได้แก่ พืช สัตว์ และมนุษย์

2.สิ่งแวดล้อมที่มนุษย์สร้างขึ้น (Man-Made Environment) แบ่งได้ 2 ประเภทดังนี้

2.1 สิ่งแวดล้อมที่เป็นรูปธรรม (Concrete Environment) ได้แก่ บ้านเรือน ถนน สนามบิน เขื่อน โรงงาน วัด เป็นต้น

2.2 สิ่งแวดล้อมที่เป็นนามธรรม (Abstract Environment) ได้แก่ ขนบธรรมเนียม ประเพณี วัฒนธรรม ศาสนา กฎหมายระบบเศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง เป็นต้น

ความเต็มใจที่จะจ่ายและความสามารถที่จะจ่ายได้ (Willingness to Pay and Ability to Pay)

ความเต็มใจที่จะจ่าย (Willingness to Pay: WTP) หมายถึง ความยินดีหรือความเต็มใจของผู้บริโภคที่พร้อมจะจ่ายค่าสินค้าหรือบริการชนิดใดชนิดหนึ่ง ทั้งนี้ ราคาที่ผู้บริโภคยินดีจะจ่ายขึ้นอยู่กับการประเมินมูลค่าของสินค้าและบริการนั้น ๆ (ภราดร ปริดาศักดิ์ , 2549) วิธีการประเมินมูลค่าสิ่งแวดล้อม แบ่งออกเป็น 5 วิธีใหญ่ด้วยกัน (นิติวัฒน์ ปาณสมบัติ, 2547 : 9-23)

1. วิธีทางตรง (Direct Method) คือวิธีการประเมินมูลค่าสิ่งแวดล้อมโดยทำการสอบถามจากประชาชนโดยตรง ซึ่งลักษณะของการตั้งคำถามจะมี 2 ลักษณะด้วยกัน คือ คำถามแบบเปิด และคำถามแบบปิด หรืออาจเรียกวิธีการดังกล่าวว่า Contingent Valuation Method (CVM) แบบเปิด และแบบปิดนั่นเอง

2. วิธีการประเมินค่าโดยการสอบถามประชาชน โดยตรงนั้นเป็นวิธีที่ใช้คำถามจากการสำรวจเพื่อแสดงให้เห็นถึงความพอใจของบุคคลที่มีต่อสิ่งแวดล้อมโดยตรง โดยเป็นการสำรวจโดยถามบุคคลด้วยคำถามที่ทำให้บุคคลต้องบอกระดับของประโยชน์หรือโทษในรูปของมูลค่าที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อมที่กำลังเกิดขึ้นหรือสมมติขึ้น เช่น

- ถามบุคคลว่าเต็มใจที่จะจ่าย (willingness to pay : WTP) มากที่สุดเท่าไรเพื่อปรับปรุงสิ่งแวดล้อมให้ดีขึ้น

- ถามบุคคลว่าจะยอมรับเงินชดเชยเท่าไร (willingness to accept : WTA) เพื่อทดแทนที่รัฐจะไม่ดำเนินโครงการพัฒนาคุณภาพสิ่งแวดล้อม

- ถามบุคคลว่าจะจ่ายเงิน (willingness to pay : WTP) X บาทหรือไม่ เพื่อช่วยให้สิ่งแวดล้อมดีขึ้น

- ถามบุคคลว่าจะยอมรับเงิน(willingness to accept compensation: WTAC) X บาทหรือไม่ เพื่อทดแทนที่รัฐจะไม่ดำเนินโครงการพัฒนาคุณภาพสิ่งแวดล้อม

ดังนั้น จะเห็นได้ว่าวิธีการประเมินมูลค่าสิ่งแวดล้อมแบบ CVM มีรูปแบบการตั้งคำถามหลายวิธี และแต่ละวิธีจะมีการนำมาปฏิบัติภายใต้เงื่อนไขและสถานการณ์ที่แตกต่างกัน CVM นั้น เป็นวิธีที่มีความคล่องตัวสูง เพราะสามารถนำมาใช้ประเมินการเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อมได้หลายประเภท ทั้ง use value, non-use value และ option value ผลกระทบสิ่งแวดล้อมใดก็ตามที่มีผล

แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

การวิจัยในครั้งนี้ได้ประยุกต์ใช้กรอบแนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนของ บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2542) กล่าวว่า การท่องเที่ยวแบบยั่งยืน หมายถึง การท่องเที่ยวกลุ่มใหญ่หรือกลุ่มเล็กที่มีการจัดการอย่างดีเยี่ยม เพื่อสามารถดำรงไว้ซึ่งทรัพยากรท่องเที่ยวให้มีความดึงดูดใจอย่างไม่เสื่อมคลายและธุรกิจท่องเที่ยวมีการปรับปรุงคุณภาพให้ได้ผลกำไรอย่างเป็นธรรมในขณะเดียวกัน ชุมชนท้องถิ่นเข้ามาเชื่อมโยงสัมพันธ์อย่างเพียงพอ แต่มีผลกระทบทางลบต่อสิ่งแวดล้อมน้อยที่สุดอย่างยืนยาว การบริหารจัดการการท่องเที่ยวให้พัฒนาในทุกๆด้านอย่างรอบคอบ ระมัดระวังเกิดผลดี ต่อเศรษฐกิจ สังคม และความมั่นคงทางสุนทรียภาพ มีการจัดการทรัพยากร และสิ่งแวดล้อม อย่างชาญฉลาดเกิดประโยชน์อย่างสูงสุดและยาวนาน โดยไม่ทำให้สูญเสียเอกลักษณ์ทางธรรมชาติและวัฒนธรรมของท้องถิ่น ไม่ว่าจะเป็นธุรกิจท่องเที่ยว หรือเป็นส่วนหนึ่งมีส่วนช่วยให้การท่องเที่ยวของประเทศมีความยั่งยืนได้เช่นกัน

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2540) (อ้างในการเคช พัทม์วิเชียร, 2543 : 5)
ได้กล่าวถึงหลักการของการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน มี 10 หลักการ คือ

1. Using Resource Sustainable การอนุรักษ์และใช้ทรัพยากรอย่างพอดี ทั้งที่เป็นทรัพยากรธรรมชาติ สังคม และ วัฒนธรรมเป็นสิ่งสำคัญ และเป็นแนวทางการทำธุรกิจในระยะยาว
2. Reducing Over-consumption and Waste การลดการบริโภคที่มากเกินไป และเป็น และการลดของเสีย จะช่วยลดค่าใช้จ่ายในการทำ บำรุงสิ่งแวดล้อมที่ถูกทำลายในระยะยาว และเป็นการเพิ่มคุณภาพของการท่องเที่ยว
3. Maintaining Diversity การรักษาและส่งเสริมความหลากหลายของ ธรรมชาติ สังคม และวัฒนธรรม มีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวในระยะยาว และช่วยขยายฐานของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว
4. Integrating Tourism into Planning การประสานการพัฒนาการท่องเที่ยว เข้ากับกรอบแผนกลยุทธ์การพัฒนาแห่งชาติ การพัฒนาท้องถิ่น และการประเมินผลกระทบ สิ่งแวดล้อม จะช่วยขยายศักยภาพการท่องเที่ยว ในระยะยาว
5. Supporting Local Economy การท่องเที่ยวที่รองรับกิจกรรมทางเศรษฐกิจ ของท้องถิ่น โดยพิจารณาด้านราคา และคุณค่าของสิ่งแวดล้อมไว้ ไม่เพียงแต่ทำให้เกิดการ ประหยัด แต่ยังป้องกันสิ่งแวดล้อมไม่ให้ถูกทำลายอีกด้วย
6. Involving Local Communities การมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ของท้องถิ่นใน สาขาการท่องเที่ยว ไม่เพียงแต่สร้างผลตอบแทนแก่ ประชากรและสิ่งแวดล้อมโดยรวม แต่ยัง ช่วยยกระดับคุณภาพการจัดการการท่องเที่ยวอีกด้วย

7. Consulting Stakeholder and the Public การปรึกษาหารือกันอย่างสม่ำเสมอระหว่างผู้ประกอบการ ประชาชนท้องถิ่น องค์กรและสถาบันที่เกี่ยวข้อง มีความจำเป็นในการที่จะร่วมงานไปในทิศทางเดียวกัน รวมทั้งร่วมแก้ปัญหาและลดข้อแย้งในผลประโยชน์ที่แตกต่างกัน

8. Training Staff การฝึกอบรมบุคลากร โดยสอดแทรกแนวคิดและวิธีปฏิบัติในการพัฒนาแบบยั่งยืนต่อบุคลากรท้องถิ่นทุกระดับ จะช่วยยกระดับการบริการการท่องเที่ยว

9. Marketing Tourism Responsible การตลาดที่จัดเตรียมข้อมูลข่าวสารอย่างพร้อมมูล จะทำให้นักท่องเที่ยวเข้าใจและเคารพในสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ สังคม และวัฒนธรรมของแหล่งท่องเที่ยว และจะช่วยยกระดับความพอใจของนักท่องเที่ยวด้วย

10. Undertaking Research การวิจัยและการติดตามตรวจสอบอย่างมีประสิทธิภาพ จำเป็นต่อการช่วยแก้ปัญหา และเพิ่มผลประโยชน์ต่อแหล่งท่องเที่ยว นักท่องเที่ยว และนักลงทุน

ภราเดช พัทธวิเชียร (2543 : 4-7) กล่าวว่า ในเรื่องแหล่งท่องเที่ยวที่จะมีความยั่งยืนได้ ต้องพิจารณาอีก 2 ส่วน คือ ส่วนของ Planning Unit และ Operation Unit หน่วยงานที่รับผิดชอบพื้นที่ท่องเที่ยว เช่น กรมป่าไม้ กรมศิลปากร องค์กรบริหารส่วนจังหวัด และอื่น ๆ จะต้องมีการวางแผนเรื่องการใช้ทรัพยากร และต้องมีขีดความสามารถในการบริหารจัดการ การเปิดแหล่งท่องเที่ยวแห่งใดแห่งหนึ่งนั้น ไม่ควรจะพิจารณาเฉพาะศักยภาพเพียงเรื่องเดียว แต่ควรพิจารณาในเรื่องของการวางแผนและการจัดการด้วย โดยสรุปคือต้องพิจารณาทั้งในด้านโครงสร้างพื้นฐาน ความพร้อมของชุมชนท้องถิ่น ความพร้อมของการบริหารจัดการ ถ้าในสถานการณ์ปัจจุบันยังไม่พร้อม ก็ยังไม่ควรจะไปเปิดให้ผู้คนมาท่องเที่ยวศักยภาพของตัวแหล่งท่องเที่ยวก็ยังคงอยู่ สรุปการทำให้แหล่งท่องเที่ยวต่างๆยั่งยืนอยู่คู่กับชุมชนท้องถิ่นได้นั้น ต้องสามารถสนองตอบความต้องการของในปัจจุบันได้ รวมถึงการมีส่วนร่วมในการจัดการ

ทรัพยากรต่าง ๆ อย่างเหมาะสมสอดคล้องกับหลักนิเวศวิทยาท้องถิ่น โดยประชาชนยอมรับอย่างเต็มใจ

แนวคิดด้านพฤติกรรมผู้บริโภค (Analyzing of Consumer Behavior)

พฤติกรรมของผู้ประกอบการจะเน้นการตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคจึงจำเป็นต้องเป็นการค้นหาคำตอบเกี่ยวกับพฤติกรรมกระตุ้นใจซื้อและใช้ของผู้บริโภค รวมทั้งกระบวนการตัดสินใจที่เกิดขึ้นก่อนและหลัง ทั้งนี้ผู้ให้ความหมายเกี่ยวกับพฤติกรรมผู้บริโภคและความสำคัญของการพยายามเรียนรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมผู้บริโภคในหลายทฤษฎี เช่น

พิบูล ทิปะปาล (2528: 158-161) ได้ให้ความเห็นว่าแนวคิดทางการตลาดสมัยใหม่ จะมุ่งเน้นที่ผู้บริโภคเป็นสำคัญ (Consumer Oriented) ซึ่งก็คือ จะทำอะไรให้ลูกค้าในตลาดเป้าหมายได้รับความพึงพอใจสุด หรือจะอย่างไรจึงจะเสนอสินค้าและบริการในตลาดเป้าหมาย โดยทำให้ลูกค้าได้รับความพึงพอใจ ในขณะเดียวกันผู้ดำเนินการก็มีผลกำไรด้วย เนื่องจากในตลาดทุกๆ ตลาดมีคู่แข่งมากมายซึ่งต่างหาโอกาสที่จะสนองความต้องการของลูกค้า เพื่อที่จะขยายส่วนแบ่งตลาด (Market Share) ให้ได้มากที่สุด ดังนั้นปัจจัยที่สำคัญต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ คือ ความรู้เกี่ยวกับแรงจูงใจและพฤติกรรมของผู้บริโภคนักการตลาดและนักวิจัยต่างเล็งเห็นถึงความสำคัญต่อการวิเคราะห์และวิจัยถึงความต้องการทัศนคติและพฤติกรรมผู้บริโภคเพื่อนำข้อมูลต่างๆ มากำหนดช่องทางในการดำเนินธุรกิจต่อไป

ธงชัย สันติวงษ์ (2537: 42) ได้ให้ความหมายของ “พฤติกรรมผู้บริโภค” ว่าเป็นการศึกษาเพื่อให้เข้าใจถึงการกระทำต่างๆ ของมนุษย์ มักมีความยุ่งยากและสลับซับซ้อน เพราะกระบวนการด้านความคิดที่เป็นกลไกที่ไม่สามารถสังเกตได้โดยตรง เพราะเราไม่อาจมองเห็นได้ จึงกล่าวได้ว่าพฤติกรรมที่แสดงออกย่อมเกิดขึ้นจากอิทธิพลของปัจจัยบางอย่างมา

เป็นต้นเหตุให้เกิดอย่างหนึ่งให้เรามองเห็นได้ คือตัวกระตุ้นหรือเป็นสาเหตุที่เกิดขึ้นมาก่อนที่ส่งผลกระทบให้เกิดการกระทำ ปัจจัยอีกอย่างหนึ่ง คือ กระบวนการที่เราไม่อาจเห็นได้นั่นเอง

Kotler (1998: 217) กล่าวว่า “พฤติกรรมผู้บริโภค” คือ แบบการตอบสนองสิ่งเร้าในสภาพแวดล้อมและจะผ่านเข้าสู่จิตสำนึกของผู้ซื้อ บุคลิกลักษณะนิสัยและกระบวนการตัดสินใจของผู้ซื้อนำไปสู่การตัดสินใจซื้ออย่างใดอย่างหนึ่ง งานของนักการตลาด คือ การทำความเข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นกับความรู้สึกของผู้บริโภค เมื่อสิ่งเร้าภายนอกมาบรรจบกับการตัดสินใจซื้อของผู้ซื้อ

เสรี วงษ์มณฑา (2542: 30) ได้ให้ความหมายของ ผู้บริโภค (Consumer) ว่า คือ ผู้ที่มีความต้องการซื้อ (Need) มีอำนาจซื้อ (Purchasing Power) ทำให้เกิดพฤติกรรมการซื้อ (Purchasing Behavior) และพฤติกรรมการใช้ (Using Behavior) ดังนี้

1) ผู้บริโภคเป็นบุคคลที่มีความต้องการ (Needs) การที่จะถือว่าใครเป็นผู้บริโภคนั้น บุคคลนั้นจะต้องมีความต้องการผลิตภัณฑ์ แต่ถ้าบุคคลนั้นไม่มีความต้องการก็จะไม่ใช่ผู้บริโภค ซึ่งความต้องการดังกล่าว เป็นความต้องการขั้นปฐมภูมิ (Primary Needs) เป็นความต้องการเบื้องต้น ครอบคลุมที่มนุษย์ยังมีความต้องการสินค้าต่างๆ ก็สามารถนำออกมาขายเพื่อตอบสนองความต้องการต่างๆ เหล่านี้ได้ เพราะฉะนั้นผู้บริโภคคือคนที่มีความต้องการนั่นเอง

2) ผู้บริโภคเป็นผู้ที่มีอำนาจซื้อ (Purchasing Power) ผู้บริโภคจะมีแค่เพียงความต้องการอย่างเดียวไม่ได้ แต่จะต้องมีอำนาจซื้อด้วย ถ้ามีแต่ความต้องการแล้วไม่มีอำนาจซื้อ ก็ยังไม่จัดว่าเป็นผู้บริโภค ดังนั้นการวิเคราะห์พฤติกรรมผู้บริโภคต้องวิเคราะห์ไปที่ตัวเงินของผู้บริโภคด้วย

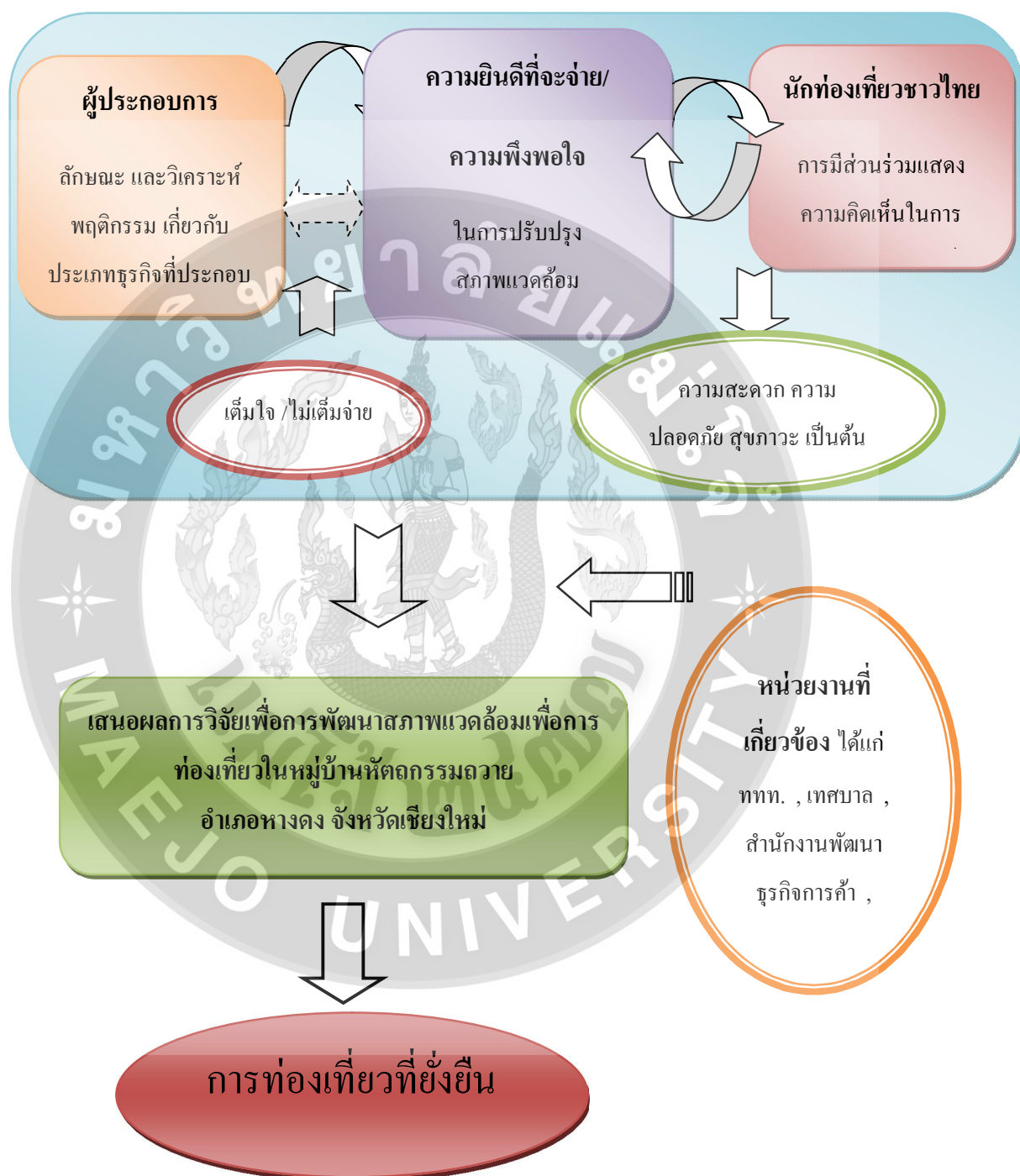
3) การเกิดพฤติกรรมการซื้อ (Purchasing Behavior) เมื่อผู้บริโภคมีความต้องการและมีอำนาจซื้อแล้วก็จะเกิดการตัดสินใจซื้อพฤติกรรมการใช้ (Using Behavior) ผู้บริโภคมีพฤติกรรมการใช้สินค้าอย่างไร เช่น ซื้อที่ไหน ซึ่งกับใคร ซื้อบ่อยน้อยอย่างไร แล
ไหน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

อนุรักษ์ ปัญญาวัฒน์ (2539)(อ้างในอริยา อุตผล,2542 :22) กล่าวถึงการพัฒนาที่ยั่งยืนว่าเป็นแนวคิดและแนวทางในการปรับปรุงคุณภาพชีวิตและชุมชนให้ดีขึ้น โดยไม่เอนเอียงไปทางด้านวัตถุนิยมจนลืมพิจารณาและอนุรักษ์สภาพแวดล้อมธรรมชาติ แต่ให้ผสมผสานกลมกลืนไปกับการพัฒนาบำรุงรักษาสภาพแวดล้อมทั้งธรรมชาติและสังคม

สุกิจ วงศ์ปั้นจ้าว (2553) กล่าวถึงพฤติกรรมและความพึงพอใจของผู้ขายสินค้าในกิจกรรมถนนคนเดิน ถนนราชดำเนิน จังหวัดเชียงใหม่ รวมไปถึงความเต็มใจในการจ่ายค่าเช่าสถานที่จำหน่ายสินค้า หลังจากการปรับปรุงสถานที่แล้ว พบว่าผู้ขายมีความพึงพอใจในด้านสาธารณูปโภค และสิ่งอำนวยความสะดวกน้อยที่สุดก่อนการปรับปรุงแต่ภายหลังจากการปรับปรุงสถานที่แล้วผู้ขายมีความพึงพอใจและความเต็มใจที่จะจ่ายสูงที่สุด ผลการศึกษาสามารถนำมาเป็นข้อมูลเพื่อประกอบการตัดสินใจของภาครัฐในการจัดสรรงบประมาณ หรือเป็นแนวทางในการดำเนินงานต่าง ๆ เพื่อพัฒนาและปรับปรุงกิจกรรม ถนนคนเดิน เพื่อให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของจังหวัดเชียงใหม่ต่อไป

กรอบแนวความคิดโครงการวิจัย

ภาพ 1 กรอบแนวคิดโครงการวิจัย

บทที่ 3

วิธีการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาพฤติกรรมและความเต็มใจจะจ่ายของผู้ประกอบการผลิตและจำหน่ายสินค้าหัตถกรรมในการปรับปรุงสภาพแวดล้อมในหมู่บ้านหัตถกรรมถวายเป็นอำเภอหาดง จังหวัดเชียงใหม่ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมของผู้ประกอบการในหมู่บ้านหัตถกรรมถวายเป็นอำเภอหาดง จังหวัดเชียงใหม่ และเพื่อศึกษาความเต็มใจจะจ่ายของผู้ประกอบการในการปรับปรุงสภาพแวดล้อมเพื่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนในหมู่บ้านหัตถกรรมถวายเป็นอำเภอหาดง จังหวัดเชียงใหม่ รวมทั้งปัญหาและอุปสรรค โดยมีประชากรที่ทำการศึกษาคือ ผู้ประกอบการในท้องที่หมู่บ้านหัตถกรรมถวายเป็นอำเภอหาดง จังหวัดเชียงใหม่ และสถานที่เก็บรวบรวมข้อมูลคือ หมู่บ้านหัตถกรรมถวายเป็นอำเภอหาดง จังหวัดเชียงใหม่

การวิจัยมุ่งเน้นการศึกษาให้ทราบถึงพฤติกรรมลักษณะทั่วไปในการประกอบธุรกิจการขายสินค้าและบริการของผู้ประกอบการว่าสินค้าและบริการที่เป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยวว่าสินค้าและบริการ อีกทั้งทราบถึงความเต็มใจที่จะจ่ายของผู้ประกอบการในการปรับปรุงสภาพแวดล้อม อีกทั้งเพื่อใช้ข้อมูลเป็นแนวทางในการประกอบการตัดสินใจของหน่วยงานภาครัฐในการจัดสรรงบประมาณ หรือเป็นแนวทางในการวางแผนดำเนินงานต่างๆ เพื่อให้หมู่บ้านหัตถกรรมถวายเป็นอำเภอหาดง จังหวัดเชียงใหม่ เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยว รวมทั้งแก้ไขปัญหาลักษณะอุปสรรคได้ตรงจุด อีกทั้งเป็นการเพิ่มรายได้ให้แก่ประชาชน และพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนต่อไป

วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 เพื่อศึกษาพฤติกรรมของผู้ประกอบการในหมู่บ้านหัตถกรรมถวายเป็นอำเภอหาดง จังหวัดเชียงใหม่ ข้อมูลที่ใช้ในการสัมภาษณ์ มีประเด็นหลักคือ ข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการ ได้แก่ ลักษณะส่วนบุคคล เศรษฐกิจ และสังคม ข้อมูลด้าน

อาชีพและธุรกิจ และทัศนคติที่มีต่อการประกอบการ โดยจะนำแบบสอบถามที่ลงรหัสแล้ว
บันทึกลงโปรแกรมสถิติสำเร็จรูปเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์(SPSS)

วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 เพื่อศึกษาความเต็มใจจะจ่ายของผู้ประกอบการในการ
ปรับปรุงสภาพแวดล้อมเพื่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนในหมู่บ้านหัตถกรรมถวาย อำเภอหางดง
จังหวัดเชียงใหม่ รวมถึงปัญหาและอุปสรรคที่พบ ข้อมูลที่ใช้ในการสัมภาษณ์ มีประเด็นหลัก
คือ ความเต็มใจที่จะจ่ายเพื่อปรับปรุงสภาพแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว ได้แก่ การส่งเสริม
กิจกรรมด้านสิ่งแวดล้อม เช่น ความสะอาดสถานที่ ความเพียงพอของจุดจัดเก็บขยะ ระบบการ
จัดการคุณภาพเสียง ระบบการจัดการคุณภาพอากาศ ด้านสาธารณูปโภคและสิ่งอำนวยความสะดวก
เช่น ไฟฟ้าแสงสว่าง ความเพียงพอของห้องน้ำสาธารณะ ความเพียงพอของสถานที่
จอดรถ และด้านความปลอดภัย โดยจะนำแบบสอบถามที่ลงรหัสแล้วบันทึกลงโปรแกรมสถิติ
สำเร็จรูปเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์(SPSS)

แผนการถ่ายทอดผลการวิจัยสู่กลุ่มเป้าหมาย

ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิจัยสู่หน่วยงานต้นสังกัดคือคณะพัฒนาการท่องเที่ยว
มหาวิทยาลัยแม่โจ้ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว เช่น กรมการท่องเที่ยว กระทรวงการ
ท่องเที่ยวและกีฬา การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สมาคมผู้ประกอบการท่องเที่ยวหมู่บ้าน
หัตถกรรมถวาย และองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น ผ่านทางเจ้าพนักงานท้องถิ่น ได้แก่

- 1.นายกเทศมนตรี สำหรับในเขตเทศบาล
2. นายกองค์การบริหารส่วนตำบล สำหรับองค์การบริหารส่วนตำบล
- 3.นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด สำหรับในเขตองค์การบริหารส่วนจังหวัด

และนำเสนอผลการวิจัยสู่เวทีวิชาการระดับชาติ และนานาชาติ ต่อไป

ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย

การวิเคราะห์พฤติกรรมและความเต็มใจที่จะจ่ายของผู้ประกอบในพัฒนาสภาพแวดล้อมเพื่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนในหมู่บ้านหัตถกรรมถวาย อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ(Quantitative research) และการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) โดย ประชากรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ ผู้ประกอบการที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านหัตถกรรมถวาย อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ ได้แก่ 253 คน จำนวน 33 ประเภทธุรกิจ (ศูนย์ข้อมูลการค้า และการท่องเที่ยวบ้านถวาย,2554) ทั้งนี้ประชากรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ ผู้ประกอบการ โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจากกลุ่มประชากร ที่มีรายชื่อ และที่อยู่ ที่ปรากฏในเอกสารที่สำรวจมาจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1) ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data)

ข้อมูลที่ได้จากการสอบถามกลุ่มตัวอย่างในหมู่บ้านหัตถกรรมถวาย อำเภอหางดงจังหวัดเชียงใหม่ โดยการออกภาคสนามจะแบ่งเป็น 2 รอบ โดยรอบแรก (Pre-survey) จะใช้จำนวนตัวอย่าง 30 ตัวอย่างผลที่ได้จาก Pre-survey จะถูกนำไปเป็นข้อมูลในการปรับปรุงแบบสอบถามให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้นในการทำ Final-survey ในจำนวนแบบสอบถามต่อไป

2) ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data)

รวบรวมข้อมูลทุติยภูมิจากเอกสารที่ได้มีการเก็บรวบรวมไว้แล้ว อาทิเช่น จากหนังสือ งานวิจัย รายงานทางสถิติต่าง ๆ ตลอดจนข้อมูลจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ (Internet) เป็นต้น

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ศึกษาพฤติกรรมและความเต็มใจจะจ่ายของผู้ประกอบการในการพัฒนาสภาพแวดล้อมเพื่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนในหมู่บ้านหัตถกรรมถวาย อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ กำหนดวัตถุประสงค์ 2 ข้อ ดังนี้ 1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมของผู้ประกอบการในหมู่บ้านหัตถกรรมถวาย อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ 2. เพื่อศึกษาความเต็มใจจะจ่ายของผู้ประกอบการในการปรับปรุงสภาพแวดล้อมเพื่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนในหมู่บ้านหัตถกรรมถวาย อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ รวมทั้งปัญหาและอุปสรรค ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยผู้วิจัย และผู้ร่วมวิจัย โดยใช้แบบสอบถามเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างผู้ประกอบการในท้องที่หมู่บ้านหัตถกรรมถวาย อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ สถานที่เก็บรวบรวมข้อมูลคือหมู่บ้านหัตถกรรมถวาย อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการในหมู่บ้านหัตถกรรมถวาย และเกี่ยวกับสินค้าและบริการ

ตาราง 1 แสดงข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการ

ลักษณะส่วนบุคคล	จำนวน (n = 147)	ร้อยละ
1. เพศ		
- ชาย	41	27.90
- หญิง	106	72.10
2. อายุ		
20 - 29 ปี	23	15.60
30 - 39 ปี	32	21.80
40 - 49 ปี	38	25.90
50 - 59 ปี	44	29.90
60 ปีขึ้นไป	10	6.80

ตาราง 1 (ต่อ) แสดงข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการ

ลักษณะส่วนบุคคล	จำนวน (n = 147)	ร้อยละ
3. การศึกษา		
- ประถมศึกษา	56	38.10
- มัธยมศึกษาตอนต้น	7	4.80
- มัธยมศึกษาตอนปลาย	34	23.10
- อนุปริญญา/ปวส.	17	11.60
- ปริญญาตรี	32	21.80
- ปริญญาโท/เอก	1	0.70
4. ภูมิลำเนาของผู้ประกอบการ		
จังหวัดเชียงใหม่	146	99.30
จังหวัดลำพูน	1	0.70
5. ประเภทสินค้า/บริการ		
กรอบรูปและของตกแต่ง	96	65.31
ร้านกาแฟ	4	2.72
ร้านอาหาร	22	14.97
ของที่ระลึก	12	9.25
เครื่องจักสาน	1	0.68
เครื่องประดับ	4	2.72
ร้านทำป๊าย	2	1.36
ผ้า, ผ้าพื้นเมือง	6	4.09

ตาราง 1 (ต่อ) แสดงข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการ

ลักษณะส่วนบุคคล	จำนวน (n = 147)	ร้อยละ
6. จำนวนปีที่เปิดกิจการ		
1 – 5 ปี	32	21.80
6 – 10 ปี	31	21.10
11 – 15 ปี	20	13.61
16 – 20 ปี	44	29.93
21 – 25 ปี	4	2.72
26 – 30 ปี	3	2.07
7. การเปิดจำหน่ายสินค้า		
ทุกวัน	139	94.60
หยุดสัปดาห์ละ	3	2.00
อื่นๆ	5	3.40
8. ลักษณะการดำเนินธุรกิจ		
เจ้าของคนเดียว	143	97.30
รวมกลุ่มกัน	3	2.00
นิติบุคคล	1	0.70
9. รายได้เฉลี่ยของกิจการ(บาทต่อปี)		
5,000 – 50,000	57	38.80
50,001 – 100,000	22	15.00
100,001 – 500,000	38	25.90
500,001 – 1,000,000	11	7.50
1,000,001 – 5,000,000	19	12.93

ตาราง 1 (ต่อ) แสดงข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการ

ลักษณะส่วนบุคคล	จำนวน (n = 147)	ร้อยละ
10. จำนวนลูกจ้างในร้าน		
มี	105	71.40
ไม่มี	42	28.60
11. ค่าใช้จ่ายที่เสียให้หน่วยงานต่าง ๆ ต่อเดือน		
1 - 5,000 บาท	85	57.82
5,001 - 10,000 บาท	27	18.37
10,001 - 50,000 บาท	28	19.05
50,001 - 100,000 บาท	7	4.76

เพศ

จากตารางสรุปได้ดังนี้ จากการเก็บแบบสอบถาม พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 147 ราย เป็น เพศชาย จำนวน 41 ราย คิดเป็นร้อยละ 27.90 และเป็นเพศหญิงจำนวน 106 ราย คิดเป็นร้อยละ 72.10 แสดงให้เห็นถึงเพศหญิงส่วนใหญ่นิยมประกอบการธุรกิจเกี่ยวกับสินค้าหัตถกรรมและการบริการนักท่องเที่ยว

อายุ

จำนวนผู้ประกอบการสูงสุด มีอายุอยู่ในช่วง 50 - 59 ปี จำนวน 44 ราย คิดเป็นร้อยละ 29.90 รองลงมา มีอายุอยู่ในช่วง 40 - 49 ปี จำนวน 38 ราย คิดเป็นร้อยละ 25.90 ส่วนอายุอยู่ในช่วง 30 - 39 ปี จำนวน 32 ราย คิดเป็นร้อยละ 21.80 และอายุอยู่ในช่วง 20 - 29 ปี จำนวน 23 ราย คิดเป็นร้อยละ 15.60 ตามลำดับ ส่วนอันดับสุดท้ายมีอายุอยู่ในช่วง 60 ปีขึ้นไป

จำนวน 10 ราย ร้อยละ 6.80 พบว่าเจ้าของกิจการส่วนใหญ่ มีอายุตั้งแต่ 40 ปีขึ้นไป มากถึง 82 ราย คิดเป็นร้อยละ 55.80

ระดับการศึกษา

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ ศึกษาในระดับประถมศึกษา มีจำนวน 56 ราย คิดเป็นร้อยละ 38.10 รองลงมาศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีจำนวน 34 ราย คิดเป็นร้อยละ 23.10 ถัดมาศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี มีจำนวน 32 ราย คิดเป็นร้อยละ 21.80 และศึกษาอยู่ในระดับอนุปริญญา/ปวส. มีจำนวน 17 ราย คิดเป็นร้อยละ 11.60 ตามลำดับและผู้ประกอบการส่วนน้อยศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีจำนวน 7 ราย คิดเป็นร้อยละ 4.80 และปริญญาโท/เอก อีก 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 0.70 แสดงว่าระดับการศึกษาไม่มีผลต่อการเป็นผู้ประกอบการในหมู่บ้านหัตถกรรมถวาย

ภูมิลำเนา

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาที่ได้ไปเก็บข้อมูลมีทั้งหมด 7 อำเภอของจังหวัดเชียงใหม่ คือ อำเภอแมริ่ม อำเภอเวียงแหง อำเภอสันกำแพง อำเภอสันทราย อำเภอสันป่าตอง อำเภอหางดง อำเภอสารภี และ 1 อำเภอจังหวัดลำพูน คือ อำเภอ เมือง ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่อาศัยอยู่ อำเภอหางดง มีจำนวน 116 ราย คิดเป็นร้อยละ 78.90 รองลงมาคือ อำเภอสันป่าตองและอำเภอเมือง มีจำนวน 8 ราย คิดเป็นร้อยละ 5.40 และน้อยที่สุด คือ อำเภอแมริ่ม อำเภอเวียงแหง และอำเภอสันทราย มีจำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 1.00 ผลการศึกษาพบว่าผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาอยู่ในอำเภอหางดง และอำเภอใกล้เคียงในจังหวัดเชียงใหม่

ประเภทสินค้าและบริการ

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ จำหน่ายกรอบรูปและของตกแต่ง จำนวน 96 ราย คิดเป็นร้อยละ 65.31 รองลงมาจำหน่ายอาหาร จำนวน 22 ราย คิดเป็นร้อยละ 14.97 จำหน่ายสินค้าของที่ระลึก จำนวน 12 ราย คิดเป็นร้อยละ 9.25 จำหน่ายผ้าและผ้าพื้นเมือง จำนวน 6 ราย คิด

เป็นร้อยละ 4.09 จำหน่ายเครื่องประดับ จำนวน 4 ราย คิดเป็นร้อยละ 2.72 ให้บริการร้านกาแฟ จำนวน 4 ราย คิดเป็นร้อยละ 2.72 ตามลำดับ และสุดท้ายจำหน่ายสินค้าเครื่องจักสาน จำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 0.68 แสดงให้เห็นว่าสินค้าส่วนใหญ่ของหมู่บ้านหัตถกรรมถวาย อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ ได้แก่ สินค้าของตกแต่งบ้านและของที่ระลึก รองลงมาเป็นการให้บริการร้านอาหารและร้านกาแฟ

ระยะเวลาในการเปิดกิจการ

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ เปิดกิจการมาแล้วอยู่ในช่วง 16 – 20 ปี มากที่สุดถึงจำนวน 44 ราย คิดเป็นร้อยละ 29.93 รองลงมาเปิดกิจการอยู่ในช่วง 1 – 5 ปี จำนวน 32 ราย คิดเป็นร้อยละ 21.80 ถัดมาเปิดกิจการอยู่ในช่วง 6 – 10 ปี จำนวน 31 ราย คิดเป็นร้อยละ 21.10 เปิดกิจการอยู่ในช่วง 11 – 15 ปี จำนวน 20 ราย คิดเป็นร้อยละ 13.61 เปิดกิจการอยู่ในช่วง 21 – 25 ปี จำนวน 4 ราย คิดเป็นร้อยละ 2.72 ตามลำดับ ส่วนที่น้อยที่สุดเปิดกิจการอยู่ในช่วง 26 – 30 ปี จำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 2.07 แสดงให้เห็นถึงความมั่นคงในกิจการที่สามารถดำเนินธุรกิจได้ต่อเนื่องมาเป็นระยะเวลาอันนาน และยังพบว่าผู้ประกอบการรายใหม่ๆ ในจำนวนที่มากถึง 32 หรือร้อยละ 21.80

ลักษณะการเปิดให้บริการ

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ เปิดร้านจำหน่ายสินค้า ทุกวัน จำนวนถึง 139 ราย คิดเป็นร้อยละ 94.60 รองลงมาจะหยุดสัปดาห์ละวัน จำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 2.00 และส่วนที่เหลืออื่นๆอีกจำนวน 5 ราย คิดเป็นร้อยละ 3.40 แสดงว่าผู้ประกอบการส่วนใหญ่เปิดให้บริการแก่นักท่องเที่ยวทุกวันอันจะมีผลต่อสภาพแวดล้อมของหมู่บ้านหัตถกรรมอย่างมากเพราะโอกาสที่ผู้ประกอบการหรือหน่วยงานจะทำการปรับปรุงหรือฟื้นฟูสภาพแวดล้อมมีข้อจำกัดด้านเวลาในการเปิดให้บริการแก่นักท่องเที่ยว

ลักษณะการดำเนินธุรกิจ

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ ดำเนินธุรกิจเป็นเจ้าของคนเดียวมากถึง 143 ราย คิดเป็นร้อยละ 97.30 รองลงมา รวมกลุ่มกันดำเนินธุรกิจ จำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 2.00 และ นิติบุคคล จำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 0.70

รายได้เฉลี่ยต่อปีของกิจการ

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ มีรายได้เฉลี่ยต่อปี 5,000 – 50,000 บาท จำนวน 57 ราย คิดเป็นร้อยละ 38.80 รองลงมา มีรายได้เฉลี่ยต่อปี 100,001 – 500,000 บาท จำนวน 38 ราย คิดเป็นร้อยละ 25.90 รายได้เฉลี่ยต่อปี 50,001 – 100,000 บาท จำนวน 22 ราย คิดเป็นร้อยละ 15.00 รายได้เฉลี่ยต่อปี 1,000,001 – 5,000,000 บาท จำนวน 19 ราย คิดเป็นร้อยละ 12.93 และที่มีรายได้เฉลี่ยต่อปีส่วนน้อยอยู่ที่ 500,001 – 1,000,000 บาท จำนวน 11 ราย คิดเป็นร้อยละ 7.50

การจ้างงาน

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีการจ้างลูกจ้างประจำภายในร้าน จำนวน 105 ราย คิดเป็นร้อยละ 71.40 และที่ไม่มีลูกจ้างประจำ จำนวน 42 ราย คิดเป็นร้อยละ 28.60 ซึ่งส่วนใหญ่เป็นแรงงานต่างชาติ

ค่าใช้จ่ายที่จ่ายให้หน่วยงานต่าง ๆ ต่อเดือน

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ มีค่าใช้จ่ายต่อเดือนอยู่ที่ 1 – 5,000 บาทจำนวน 85 ราย คิดเป็นร้อยละ 57.82 รองลงมาอยู่ที่ 10,001 – 50,000 บาท จำนวน 28 ราย คิดเป็นร้อยละ 19.05 ค่าใช้จ่าย 5,001 – 50,000 บาท จำนวน 28 ราย คิดเป็นร้อยละ 19.05 และ 50,001 – 100,000 บาท จำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 4.76

ตาราง 2 แสดงความพึงพอใจต่อการจัดการด้านสิ่งแวดล้อมในหมู่บ้านหัตถกรรมถวาย

ความพึงพอใจการจัดการ		ร้อยละของผู้ให้ข้อมูล (n = 147)				
ด้านสิ่งแวดล้อมในหมู่บ้าน	มาก	มาก	ปาน	น้อย	น้อย	ระดับ
หัตถกรรมถวาย	ที่สุด		กลาง		ที่สุด	ค่าเฉลี่ย
1. ด้านสถานที่						
1.1 ความเหมาะสมของสถานที่	75	56	15	1	-	มากที่สุด
1.2 ช่องทางเดินชมสินค้า	45	81	18	3	-	มาก
1.3 ขนาดของพื้นที่จำหน่ายสินค้า	16	96	28	7	-	มาก
1.4 สถานที่จอดรถ	9	31	43	48	16	น้อย
1.5 สถานที่ตั้งจุดรับแจ้งเหตุ	5	29	72	36	5	ปานกลาง
2. ด้านสิ่งแวดล้อม						
2.1 ความสะอาดของสถานที่	55	65	21	6	-	มาก
2.2 ความเพียงพอของจุดจัดเก็บขยะ	11	33	24	51	28	น้อย
2.3 ระบบการจัดคุณภาพเสียง	4	44	70	26	3	ปานกลาง
2.4 ระบบการถ่ายเทของอากาศ	9	62	58	18	-	มาก
2.5 ระบบระบายน้ำเสีย	4	35	34	49	25	น้อย
3. ด้านสาธารณูปโภค						
3.1 ความเพียงพอของแสงสว่าง	58	66	21	2	-	มาก
3.2 ความเพียงพอของห้องน้ำสาธารณะ	9	40	23	53	22	น้อย
3.3 ความเพียงพอของสถานที่จอดรถ	2	32	47	47	19	ปานกลาง
3.4 ความเพียงพอของโทรศัพท์สาธารณะ	2	65	67	12	1	ปานกลาง
3.5 ความเพียงพอของผู้บริการเงินค่าน	34	67	34	12	-	มาก

ตาราง 2 แสดงความพึงพอใจต่อการจัดการด้านสิ่งแวดล้อมในหมู่บ้านหัตถกรรมถวาย(ต่อ)

ความพึงพอใจการจัดการ ด้านสิ่งแวดล้อมในหมู่บ้าน หัตถกรรมถวาย	ร้อยละของผู้ให้ข้อมูล (n = 147)					
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	ระดับ ค่าเฉลี่ย

4. ด้านความปลอดภัย

4.1 ความปลอดภัยจากกลุ่มผู้มีอิทธิพล	85	22	12	6	22	มากที่สุด
4.2 ความปลอดภัยจากโจรสลัด	57	47	17	16	10	มากที่สุด
4.3 ความปลอดภัยจากมลพิษทางอากาศและเสียง	7	60	62	16	2	ปานกลาง
4.4 ความเพียงพอของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย	5	54	51	34	3	มาก
4.5 ระบบและอุปกรณ์ด้านการจราจร	3	48	49	28	19	ปานกลาง

จากผลการสำรวจความพึงพอใจ ด้านสถานที่ ทางความเหมาะสมของสถานที่ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่พึงพอใจในระดับ มากที่สุด จำนวน 75 ราย คิดเป็นร้อยละ 51.0 ทางช่องทางเดินชมสินค้าส่วนใหญ่พึงพอใจในระดับ มาก จำนวน 81 ราย คิดเป็นร้อยละ 55.10 ส่วนขนาดของพื้นที่จำหน่ายสินค้าส่วนใหญ่พึงพอใจในระดับ มาก จำนวน 96 ราย คิดเป็นร้อยละ 65.30 ส่วนสถานที่จอดรถส่วนใหญ่พึงพอใจในระดับ น้อย จำนวน 48 ราย คิดเป็นร้อยละ 32.70 และสถานที่ตั้งจุดรับแจ้งเหตุส่วนใหญ่พึงพอใจในระดับ ปานกลาง จำนวน 72 ราย คิดเป็นร้อยละ 49.00

จากผลการสำรวจความพึงพอใจ ด้านสิ่งแวดล้อม ทางความสะอาดของสถานที่ อยู่ในระดับ มาก จำนวน 65 ราย คิดเป็นร้อยละ 44.20 ส่วนความเพียงพอของจุดจัดเก็บขยะ อยู่ในระดับ น้อย จำนวน 51 ราย คิดเป็นร้อยละ 34.7 ส่วนระบบการจัดคุณภาพเสียง อยู่ในระดับ มาก จำนวน 70 ราย คิดเป็นร้อยละ 47.60 ส่วนระบบระบายน้ำเสียอยู่ในระดับ น้อย

จำนวน 62 ราย คิดเป็นร้อยละ 42.20 และระบบการถ่ายเทของอากาศอยู่ในระดับ ปานกลาง จำนวน 49 ราย คิดเป็นร้อยละ 33.30

จากผลการสำรวจความพึงพอใจ ด้านสาธารณูปโภค ทางความเพียงพอของแสงสว่างอยู่ในระดับ มาก จำนวน 66 ราย คิดเป็นร้อยละ 44.90 ส่วนความเพียงพอของห้องน้ำสาธารณะ อยู่ในระดับ น้อย จำนวน 53 ราย คิดเป็นร้อยละ 36.10 ส่วนความเพียงพอของสถานที่จอดรถ อยู่ในระดับ น้อยและปานกลาง จำนวน 47 ราย คิดเป็นร้อยละ 32.0 ส่วนความเพียงพอของโทรศัพท์สาธารณะ อยู่ในระดับ ปานกลาง จำนวน 67 ราย คิดเป็นร้อยละ 45.60 ส่วนความเพียงพอของตู้บริการเงินด่วน อยู่ในระดับ มาก จำนวน 67 ราย คิดเป็นร้อยละ 45.60

จากผลการสำรวจความพึงพอใจ ด้านความปลอดภัย ทางความปลอดภัยจากกลุ่มผู้มีอิทธิพล อยู่ในระดับ มากที่สุด จำนวน 85 ราย คิดเป็นร้อยละ 57.80 ส่วนความปลอดภัยจากโจรผู้ร้าย อยู่ในระดับ มากที่สุด จำนวน 57 ราย คิดเป็นร้อยละ 38.8 ส่วนความปลอดภัยจากมลพิษทางอากาศและเสียง อยู่ในระดับ ปานกลาง จำนวน 62 ราย คิดเป็นร้อยละ 42.02 ส่วนความเพียงพอของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย อยู่ในระดับ มาก จำนวน 54 ราย คิดเป็นร้อยละ 36.70 และระบบอุปกรณ์ด้านการจราจร อยู่ในระดับ ปานกลาง จำนวน 49 ราย คิดเป็นร้อยละ 33.30

ผลการศึกษาโดยภาพรวมของหมู่บ้านหัตถกรรมถวายเป็นเกี่ยวกับความพึงพอใจต่อการจัดการด้านสิ่งแวดล้อมในหมู่บ้านหัตถกรรมถวาย ผู้ประกอบการมีความพึงพอใจต่อการจัดการด้านสิ่งแวดล้อมในทุกด้าน แต่ด้านความปลอดภัยจากผู้มีอิทธิพล,โจรผู้ร้าย มีความพึงพอใจมากที่สุด เช่นเดียวกับความเหมาะสมของสถานที่ ส่วนในทางกลับกันความพึงพอใจที่มีในระดับน้อยต่อสถานที่จอดรถ,ความเพียงพอของจุดจัดเก็บขยะและห้องน้ำสาธารณะ และระบบระบายน้ำเสีย ซึ่งเป็นด้านกายภาพสิ่งแวดล้อมที่มีผลกระทบต่อนักท่องเที่ยวทั้งสิ้น

ตาราง 3 แสดงความเต็มใจจะจ่ายเพื่อในการพัฒนาสภาพแวดล้อมเพื่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนในหมู่บ้านหัตถกรรมถวาย

ความเต็มใจจะจ่ายเพื่อการพัฒนาสภาพแวดล้อม เพื่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนในหมู่บ้านหัตถกรรมถวาย	ผู้ให้ข้อมูล (n = 147)	ร้อยละ
1. ความเต็มใจจะจ่ายเงินสนับสนุนในการพัฒนาสภาพแวดล้อม		
1.1 ยินดีจ่าย	108	73.5
1.2 ไม่ยินดีจ่าย	39	26.5
2. จำนวนเงินที่สามารถจ่ายสนับสนุนได้ต่อเดือน		
100 – 1,000 บาท	104	70.75
1,001 – 2,000 บาท	26	17.70
2,001 – 3,000 บาท	5	3.40
3,001 – 4,000 บาท	12	8.16
3. เหตุผลในการเต็มใจจะจ่ายเงินสนับสนุน		
- ก่อให้เกิดประโยชน์ที่ดี	4	2.72
- จ่ายไปแล้วเพื่อนำเศรษฐกิจที่ดีมาสู่ชุมชน	5	3.40
- จ่ายไม่มาก, ช่วยกันพัฒนาให้ดีขึ้น	68	46.26
- เพื่อการส่งเสริมการท่องเที่ยว	10	6.80
- เพื่อสมทบทุนพัฒนาทางเศรษฐกิจ	38	25.85
- เพราะมีร้านค้าเป็นจำนวนมาก	12	8.16
- เพื่อรายได้ของกิจการที่แน่นอน	5	3.40
- เพราะต้องการให้มีที่จอดรถเพิ่มขึ้น	3	2.04
- ต้องการให้มีกองทุนสร้างห้องน้ำสาธารณะ	2	1.40

จากผลการสำรวจความเต็มใจจะจ่ายเพื่อในการพัฒนาสภาพแวดล้อมเพื่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนในหมู่บ้านหัตถกรรมถวาย ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ ตอบยินดีจ่าย จำนวน 108 ราย คิดเป็นร้อยละ 73.50 และ ไม่ยินดีจ่าย จำนวน 39 ราย คิดเป็นร้อยละ 26.50 ส่วนเหตุผลของความเต็มใจจะจ่ายเงินสนับสนุนเพื่อการพัฒนาสภาพแวดล้อมเพื่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ที่ยินดีจ่าย จำนวน 106 ราย หรือคิดเป็นร้อยละ 72.11 ด้วยเหตุผลจำนวนเงินที่จ่ายไม่มากนัก แต่เกิดผลในการพัฒนาสภาพแวดล้อมให้ดีขึ้น และเศรษฐกิจที่ดีขึ้น อีกทั้งยังเป็นการแบ่งเบาภาระค่าใช้จ่ายของทางร้าน รองลงมาจำนวน 12 ราย หรือคิดเป็นร้อยละ 8.16 ด้วยเหตุผลที่มีร้านค้าจำนวนมากทำให้ต้องมีการพัฒนาสภาพแวดล้อม จำนวน 10 ราย หรือคิดเป็นร้อยละ 6.80 ด้วยเหตุผลที่ต้องการส่งเสริมการท่องเที่ยว ส่วนอีกจำนวน 5 ราย หรือคิดเป็นร้อยละ 3.44 ด้วยเหตุผลที่ต้องการที่จอดรถเพิ่มและการสร้างห้องน้ำสาธารณะเพิ่มเติมและสุดท้ายจำนวน 4 ราย หรือคิดเป็นร้อยละ 2.72 ด้วยเหตุผลของการก่อประโยชน์ในภาพรวมที่ดีขึ้นแก่หมู่บ้านหัตถกรรมถวาย

ในส่วนของการสำรวจจำนวนเงินที่สามารถจ่ายได้เพื่อการพัฒนาสภาพแวดล้อม ผู้ประกอบการส่วนใหญ่เต็มใจที่จะจ่าย อยู่ที่ช่วง 100 – 1,000 บาทต่อเดือนถึงจำนวน 104 คนคิดเป็นร้อยละ 70.75 รองลงมาอยู่ที่ช่วง 1,001 – 2,000 บาทต่อเดือน จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 17.70 และช่วง 3,001 – 4,000 บาทต่อเดือน จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 8.16 และน้อยที่สุดช่วง 2,001 – 3,000 บาทต่อเดือน จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 3.40

ตาราง 4 แสดงข้อเสนอแนะอื่นๆ

ข้อเสนอแนะอื่นๆ	ผู้ให้ข้อมูล (n = 147)	ร้อยละ
3. ข้อเสนอแนะอื่นๆ		
- จัดให้มีถังขยะทุกจุดให้เพียงพอ	53	36.10
- ควรมีรถสุขาเคลื่อนที่บริการ	3	2.04
- ควรจัดช่องจราจรให้เป็นระเบียบ	45	31.00
- ควรมีอินเทอร์เน็ตไร้สายบริการ	11	7.50
- ควรมีด่านไม้เพื่อให้อุณหภูมิอากาศ	2	1.40
- ควรมีการนำน้ำมารดถนนเพื่อลดฝุ่น	18	12.24
- ท่อระบายน้ำส่งกลิ่นเหม็น	6	4.10
- ส่งเสริมการท่องเที่ยวให้มากกว่านี้	5	3.40
- อยากให้ช่วยประชาสัมพันธ์ให้มากกว่านี้	4	2.72

จากผลสำรวจของผู้ตอบแบบสอบถามพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่แนะนำให้มีการเพิ่มจุดกำจัดขยะให้เพียงพอ มีจำนวน 53 ราย คิดเป็นร้อยละ 36.10 รองลงมาเสนอให้มีการจัดช่องไฟจราจรให้เป็นระเบียบ มีจำนวน 45 ราย คิดเป็นร้อยละ 31.00 และถัดมาควรมีการรดน้ำถนนเพื่อลดปริมาณของฝุ่นและควัน จำนวน 18 ราย คิดเป็นร้อยละ 12.24 ส่วนที่เหลือเป็นข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเพิ่มบริการสาธารณะ เช่น รถสุขาเคลื่อนที่, ระบบอินเทอร์เน็ตไร้สาย, การปลูกต้นไม้เพื่ออุณหภูมิกอากาศ และด้านการส่งเสริมการประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยวแก่หมู่บ้านหัตถกรรมถวายเป็น

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง ศึกษาพฤติกรรมและความเต็มใจจะจ่ายของผู้ประกอบการในการพัฒนาสภาพแวดล้อมเพื่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนในหมู่บ้านหัตถกรรมถวาย อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ เพื่อศึกษาและจัดทำเป็นข้อมูลเพื่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนของหมู่บ้านหัตถกรรมถวาย ความต้องการของนักท่องเที่ยวเมื่อมาเที่ยว หมู่บ้านหัตถกรรมถวาย อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ ที่สามารถเลือกซื้อสินค้าและบริการที่ดีและมีคุณภาพ ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยผู้วิจัย และผู้ร่วมวิจัย โดยใช้แบบสอบถามเก็บข้อมูลจากประชากรคือผู้ประกอบการ ที่จำหน่ายสินค้าและบริการต่าง ๆ ทั้งหมด ในหมู่บ้านหัตถกรรมถวาย อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ ส่วนข้อมูลเชิงคุณภาพนำมาเสนอในลักษณะบรรยาย ซึ่งในส่วนนี้ประกอบด้วยการสรุปผลการวิจัยรวมทั้งข้อเสนอแนะจากการวิจัย

ข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการในหมู่บ้านหัตถกรรมถวาย อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่

ผู้ประกอบการ ส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาที่ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่อาศัยอยู่ อำเภอหางดง รองลงมาได้แก่ อำเภอสันป่าตอง อำเภอเมือง อำเภอแมริม อำเภอเวียงแหง อำเภอสันทราย และอำเภอ เมืองลำพูน ดังนั้นจากการที่เป็นผู้ที่มีภูมิลำเนาหรืออยู่อาศัยในบริเวณหมู่บ้านหัตถกรรมถวาย และใกล้ชิดเคียง ความรู้สึกประทับใจและหวงแหนในความเป็นอยู่ที่ดี รวมถึงสภาพแวดล้อมที่ดี อันจะส่งผลต่อการประกอบอาชีพ ของตนเอง จึงทำให้ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ยินดีที่จะจ่ายเงินเพื่อพัฒนาสภาพแวดล้อมที่นอกเหนือจากความรักและหวงแหนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งภาครัฐและเอกชน เมื่อวิเคราะห์ถึงช่วงระยะเวลาในการเปิดกิจการของผู้ประกอบการส่วนใหญ่ เปิดกิจการอยู่ในช่วง 16 – 20 ปี มากถึง 44 ราย และในช่วงระยะเวลา 6-15 ปี ก็มีจำนวนมากถึง 51 ราย เมื่อ

นำมาวิเคราะห์ร่วมกับรายได้เฉลี่ยต่อปีของกิจการผู้ประกอบการส่วนใหญ่ จะมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 50,000 – 500,000 บาท แสดงให้เห็นว่ากิจการของผู้ประกอบการในหมู่บ้านหัตถกรรมถวายเป็นความมั่นคงสูงมาก จากตัวเลขการประกอบการที่ยาวนานและมีชื่อเสียงในระดับประเทศด้านการท่องเที่ยว

ส่วนจำนวนค่าใช้จ่ายด้านสาธารณูปโภคที่เสียให้หน่วยงานต่าง ๆ ต่อเดือน จำนวนผู้ประกอบการส่วนใหญ่ เสียค่าใช้จ่ายต่อเดือนอยู่ที่ 100 – 5,000 บาท ถึงจำนวน 85 ราย คิดเป็นร้อยละ 57 ผู้ประกอบการทั้งหมด จำนวนค่าใช้จ่ายเหล่านี้เมื่อนำไปเปรียบเทียบกับรายได้

ความพึงพอใจต่อการจัดการด้านสิ่งแวดล้อมในหมู่บ้านหัตถกรรมถวาย

จากผลการสำรวจความพึงพอใจ ด้านสถานที่ ทางความเหมาะสมของสถานที่ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่พึงพอใจในระดับ มากที่สุด จำนวน 75 ราย คิดเป็นร้อยละ 51.0 ทางช่องทางเดินชมสินค้าส่วนใหญ่พึงพอใจในระดับ มาก จำนวน 81 ราย คิดเป็นร้อยละ 55.1 ส่วนขนาดของพื้นที่จำหน่ายสินค้าส่วนใหญ่พึงพอใจในระดับ มาก จำนวน 96 ราย คิดเป็นร้อยละ 65.3 ส่วนสถานที่จอดรถส่วนใหญ่พึงพอใจในระดับ น้อย จำนวน 48 ราย คิดเป็นร้อยละ 32.7 และสถานที่ตั้งจุดรับแจ้งเหตุส่วนใหญ่พึงพอใจในระดับ ปานกลาง จำนวน 72 ราย คิดเป็นร้อยละ 49.0

จากผลการสำรวจความพึงพอใจ ด้านสิ่งแวดล้อม ทางความสะอาดของสถานที่ อยู่ในระดับ มาก จำนวน 65 ราย คิดเป็นร้อยละ 44.2 ส่วนความเพียงพอของจุดจัดเก็บขยะ อยู่ในระดับ น้อย จำนวน 51 ราย คิดเป็นร้อยละ 34.7 ส่วนระบบการจัดคุณภาพเสียงอยู่ในระดับ มาก จำนวน 70 ราย คิดเป็นร้อยละ 47.6 ส่วนระบบระบายน้ำเสียอยู่ในระดับ น้อย จำนวน 62 ราย คิดเป็นร้อยละ 42.2 และระบบการถ่ายเทของอากาศอยู่ในระดับ ปานกลาง จำนวน 49 ราย คิดเป็นร้อยละ 33.3

จากผลการสำรวจความพึงพอใจ ด้านสาธารณูปโภค ทางความเพียงพอของแสงสว่างอยู่ในระดับ มาก จำนวน 66 ราย คิดเป็นร้อยละ 44.9 ส่วนความเพียงพอของห้องน้ำสาธารณะ อยู่ในระดับ น้อย จำนวน 53 ราย คิดเป็นร้อยละ 36.1 ส่วนความเพียงพอของสถานที่จอดรถ อยู่ในระดับ น้อยและปานกลาง จำนวน 47 ราย คิดเป็นร้อยละ 32.0 ส่วนความเพียงพอ

ของโทรศัพท์สาธารณะ อยู่ในระดับ ปานกลาง จำนวน 67 ราย คิดเป็นร้อยละ 45.6 ส่วนความเพียงพอของผู้บริการเงินค่าน อยู่ในระดับ มาก จำนวน 67 ราย คิดเป็นร้อยละ 45.6

จากผลการสำรวจความพึงพอใจ ด้านความปลอดภัย ทางความปลอดภัยจากกลุ่มผู้มีอิทธิพล อยู่ในระดับ มากที่สุด จำนวน 85 ราย คิดเป็นร้อยละ 57.8 ส่วนความปลอดภัยจากโจรผู้ร้าย อยู่ในระดับ มากที่สุด จำนวน 57 ราย คิดเป็นร้อยละ 38.8 ส่วนความปลอดภัยจากมลพิษทางอากาศและเสียง อยู่ในระดับ ปานกลาง จำนวน 62 ราย คิดเป็นร้อยละ 42.2 ส่วนความเพียงพอของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย อยู่ในระดับ มาก จำนวน 54 ราย คิดเป็นร้อยละ 36.7 และระบบอุปกรณ์ด้านการจราจร อยู่ในระดับ ปานกลาง จำนวน 49 ราย คิดเป็นร้อยละ 33.3

ความเต็มใจจะจ่ายเพื่อในการพัฒนาสภาพแวดล้อมเพื่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

จากผลการสำรวจความเต็มใจจะจ่ายเพื่อในการพัฒนาสภาพแวดล้อมเพื่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนในหมู่บ้านหัตถกรรมถวาย ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ ตอบยินดีจ่าย จำนวน 108 ราย คิดเป็นร้อยละ 73.5 และ ไม่ยินดีจ่าย จำนวน 39 ราย คิดเป็นร้อยละ 26.5

จำนวนเงินที่สามารถจ่ายได้ ส่วนใหญ่จะอยู่ที่ช่วง 100 – 1,000 บาท จำนวน 104 คนคิดเป็นร้อยละ 70.75 รองลงมาอยู่ที่ช่วง 1,001 – 2,000 บาท จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 17.70

อภิปรายผล

จากข้อมูลเบื้องต้น และผลวิจัยในบทที่ 4 สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ว่า ความพึงพอใจต่อการจัดการด้านสิ่งแวดล้อมในหมู่บ้านหัตถกรรมถวาย ด้านสถานที่ ทางความเหมาะสมของสถานที่ที่จะอยู่ในระดับความพึงพอใจมากที่สุด เนื่องจากสถานที่มีความสวยงาม น่าเที่ยวและมีความพร้อมเพื่อรองรับกับนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยว ทางช่องทางเดินชมสินค้า ส่วนใหญ่จะอยู่ในระดับ มาก ทางขนาดของพื้นที่จำหน่ายสินค้า ส่วนใหญ่จะอยู่ในระดับ มาก ซึ่งในส่วนนี้ต้องมีการปรับปรุง ตกแต่งร้านให้ดูสวยงามมากยิ่งขึ้น ทางสถานที่จอดรถ อยู่ในระดับ น้อย ในส่วนนี้จะต้องมีการปรับปรุงในพื้นที่จอดรถ โดยต้องขยายลานจอดรถและตกแต่งด้วยการปลูกต้นไม้ให้ร่มเงา ปลูกดอกไม้เพื่อความสวยงาม และมีระบบรักษาความปลอดภัยในการ

ดูแลรถยนต์ของผู้ที่มาเที่ยวชม หมู่บ้านหัตถกรรม และทางสถานที่รับจุดแจ้งเหตุ อยู่ในระดับปานกลาง ในส่วนนี้ต้องมีการเพิ่มจุดรับแจ้งเหตุเพื่อให้เพียงพอต่อนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวชมหมู่บ้านหัตถกรรมถวายเป็นด้านสิ่งแวดล้อม ความสะอาดของสถานที่ อยู่ในระดับมาก ความพึงพอใจของจุดเก็บขยะอยู่ในระดับน้อย ซึ่งส่วนนี้ต้องมีการเพิ่มจุดเก็บขยะเพื่อความสะดวกของสถานที่ท่องเที่ยว ระบบการจัดคุณภาพเสียง อยู่ในระดับปานกลาง ระบบการถ่ายเทอากาศอยู่ในระดับมาก และระบบระบายน้ำเสียอยู่ในระดับน้อย ในส่วนนี้จะต้องมีการจัดระบบของการระบายท่อน้ำเสียใหม่ ด้านสาธารณูปโภค ความเพียงพอของแสงสว่างอยู่ในระดับมาก ความเพียงพอต่อห้องน้ำสาธารณะอยู่ในระดับน้อย ต้องมีการเพิ่มห้องน้ำสาธารณะและตกแต่งให้สวยงาม ความเพียงพอของโทรศัพท์สาธารณะอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งส่วนนี้ไม่ต้องเพิ่มก็ได้ เนื่องจากในยุคนี้นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่จะพกโทรศัพท์มือถือ ความเพียงพอของตู้บริการเงินด่วนอยู่ในระดับมาก ซึ่งเงินถือเป็นสิ่งสำคัญเพื่อใช้ซื้อของฝากที่ระลึก และด้านความปลอดภัย ความปลอดภัยจากกลุ่มผู้มีอิทธิพลอยู่ในระดับมากที่สุด ความปลอดภัยจากคดียาเสพติดอยู่ในระดับมากที่สุด ความปลอดภัยจากมลพิษอากาศและเสียงอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งอาจมีกลิ่นจากท่อระบายน้ำและเสียงรบกวน ความเพียงพอต่อเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยอยู่ในระดับมาก และระบบด้านอุปกรณ์ด้านจราจรอยู่ในระดับปานกลางซึ่งในส่วนนี้จะต้องเพิ่มอุปกรณ์จราจรเพื่อบอกให้นักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวชมหมู่บ้านหัตถกรรมถวายเป็นได้ทราบ

ความเต็มใจจะจ่ายเพื่อในการพัฒนาสภาพแวดล้อมเพื่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนในหมู่บ้านหัตถกรรมถวายเป็นด้านการจ่ายเงินเพื่อสนับสนุนเพื่อในการพัฒนาสภาพแวดล้อมเพื่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนในหมู่บ้านหัตถกรรมถวายเป็น ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ ตอบยินดีที่จะจ่ายโดยอยู่ในช่วง 100 – 1,000 บาท เพื่อนำมาพัฒนาหมู่บ้านหัตถกรรมถวายเป็นให้ดี

จากผลสำรวจพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่แนะนำให้มีการเพิ่มจุดกำจัดขยะให้เพียงพอ, รักษาความปลอดภัยในการทำงานมากขึ้น มีจำนวน 53 ราย คิดเป็นร้อยละ 36.10 รองลงมาเสนอให้มีการจัดช่องไฟจราจรให้เป็นระเบียบ มีจำนวน 45 ราย คิดเป็นร้อยละ 31.00 และที่รองลงมาเป็นอันดับสามคือ ควรมีการรดน้ำตอนเช้าเพื่อลดฝุ่น จำนวน 18 ราย คิดเป็นร้อยละ 12.24

ข้อเสนอแนะ

จากข้อมูลในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ทำให้ทราบถึงปัจจัยต่างๆในการปรับปรุงและพัฒนาหมู่บ้านหัตถกรรมถวายเป็นให้ดียิ่งขึ้นทั้งในส่วนของการเพิ่มความพึงพอใจต่อการจัดการด้านสิ่งแวดล้อม และในส่วนของการเพิ่มความสนใจของชาวบ้านที่สามารถจ่ายเงินในการพัฒนาสิ่งแวดล้อมเพื่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนในหมู่บ้านหัตถกรรมถวายซึ่งผู้ตอบแบบสอบถามให้ข้อเสนอแนะคือ ขอให้มีการจัดทุกจุดให้เพียงพอและรักษาความปลอดภัยให้ทำงานมากกว่านี้ ควรมีสถานที่บริการแก่นักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวชมหมู่บ้านหัตถกรรมถวาย ควรจัดช่องจราจรให้เป็นระเบียบ เพื่อความสะดวกสบายและจราจรในการเดินทางเข้ามาเที่ยวชมในหมู่บ้านหัตถกรรมถวายจะได้ไม่ติดขัด ควรมีอินเทอร์เน็ตบริการ เมื่อนักท่องเที่ยวเข้ามาเที่ยวชมในหมู่บ้านหัตถกรรมถวายต้องการเล่นอินเทอร์เน็ต ควรมีจุดเล่นอินเทอร์เน็ตฟรีเพื่อความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว ต้องมีต้นไม้เพื่อให้ดูดซับอากาศ เพื่อให้ความร่มรื่น เย็นตา สบาย มีอากาศที่ดีและสดชื่น ควรประชาสัมพันธ์ให้มากกว่านี้ ซึ่งในการประชาสัมพันธ์จะช่วยให้เป็นที่รู้จักมากยิ่งขึ้นและจะมีผู้ที่สนใจมาเที่ยวชมมากขึ้นจะทำให้หมู่บ้านหัตถกรรมถวายมีรายได้เพิ่มมากยิ่งขึ้น ท่อระบายน้ำส่งกลิ่นเหม็น ควรมีการวางระบบในการระบายน้ำเสีย และมีการกำจัดกลิ่นเหม็นออกไปโดยการบำบัดน้ำเสียเพื่อสุขภาพที่ดีของทุกคน ตอนเช้าควรมีรดน้ำน้ำมารดถนนเพื่อลดฝุ่นละอองที่ลอยอยู่ในอากาศผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิจัยสู่หน่วยงานต้นสังกัดคือคณะพัฒนาการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยแม่โจ้ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว เช่น กรมการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สมาคมผู้ประกอบการท่องเที่ยวหมู่บ้านหัตถกรรมถวาย และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผ่านทางเจ้าพนักงานท้องถิ่น ได้แก่

- 1.นายกเทศมนตรี สำหรับในเขตเทศบาล
2. นายกองค์การบริหารส่วนตำบล สำหรับองค์การบริหารส่วนตำบล
- 3.นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด สำหรับในเขตองค์การบริหารส่วนจังหวัด

เพื่อหาแนวทางการพัฒนาสภาพแวดล้อมเพื่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนของหมู่บ้านหัตถกรรมถวาย อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่

เอกสารอ้างอิง

- กรมการท่องเที่ยว.2553.สถิตินักท่องเที่ยว.กรุงเทพฯ:กรมการท่องเที่ยว
- ชัย พงษ์ศิริวัฒน์.2554.กฎหมาย และองค์กรสิ่งแวดล้อม.เชียงใหม่:เอกสารประกอบการสอน
คณะพัฒนาการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยแม่โจ้
- นิติวัฒน์ ปาณสมบุรณ์.2547.การศึกษาความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยในเขต
เทศบาลนครเชียงใหม่.เชียงใหม่:วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ภราเดช พยัณวิเชียร .2539.พัฒนาท่องเที่ยวไทยในทิศทางยั่งยืน.กรุงเทพฯ: จุลสารการท่องเที่ยว การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
- ภราเดช พยัณวิเชียร .2543.การวางแผนการตลาดการท่องเที่ยว.กรุงเทพฯ:เอกสารประกอบการ
สอนมหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา .2542. การวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน.เชียงใหม่:เอกสาร
ประกอบการสอน มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- สมาคมผู้ประกอบการท่องเที่ยวหมู่บ้านหัตถกรรมถวาย.2554.ประเภทและจำนวน
ผู้ประกอบการในหมู่บ้านหัตถกรรมถวาย.เชียงใหม่:เอกสารเผยแพร่สมาคม
ผู้ประกอบการท่องเที่ยวหมู่บ้านหัตถกรรมถวาย.
- สุกิจ วงศ์ปันจ้าว.2553.การวิเคราะห์พฤติกรรมและความพึงพอใจของผู้ขายในกิจกรรม
ถนนคนเดินในจังหวัดเชียงใหม่.เชียงใหม่:การค้นคว้าแบบอิสระ.เศรษฐศาสตร
มหาบัณฑิต:มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- อศิยา อุลิตผล.2542.ความคิดเห็นของประชาชนต่อการจัดแสดงของช้างเพื่อส่งเสริมการ
ท่องเที่ยวกรณีปางช้างแม่สา อำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่กับศูนย์อนุรักษ์ช้างไทย
อำเภอห้างฉัตร จังหวัดลำปาง.เชียงใหม่:การค้นคว้าแบบอิสระ.ศิลปศาสตรมหา
บัณฑิต:เชียงใหม่

แบบสอบถามงานวิจัย

คณะพัฒนาการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยแม่โจ้

โครงการวิจัยเรื่อง ศึกษาพฤติกรรมและความเต็มใจจะจ่ายของผู้ประกอบการในการพัฒนา
สภาพแวดล้อม เพื่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนในหมู่บ้านหัตถกรรมถวายเป็นอำเภอหางดง จังหวัด
เชียงใหม่

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปและพฤติกรรมของผู้ประกอบการ ชื่อบริษัท/ห้างร้าน

คำชี้แจง : กรุณาทำเครื่องหมาย / ลงใน ที่ตรงกับข้อเท็จจริงมากที่สุด

1. เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง
2. อายุ ☐ ต่ำกว่า 20 ปี ☐ 20 -29 ☐ 30 – 39
☐ 40 – 49 ☐ 50 – 59 ☐ 60 ปีขึ้นไป
3. ระดับการศึกษา ☐ ประถมศึกษา ☐ มัธยมศึกษาตอนต้น
☐ มัธยมศึกษาตอนปลาย ☐ อนุปริญญา / ปวส.
☐ ปริญญาตรี ☐ ปริญญาโท/เอก
4. ที่อยู่ปัจจุบัน อำเภอ..... จังหวัด.....
5. ประเภทของสินค้า / บริการที่จำหน่าย
.....
6. ท่านเริ่มเปิดกิจการมาแล้ว กี่ปี
.....
7. ใน 1 ปี ท่านจำหน่ายสินค้ากี่วัน
☐ เปิดจำหน่ายทุกวัน
☐ หยุดสัปดาห์ละกี่.....วัน วันอะไร.....เช่น จันทร์, อังคาร เป็นต้น
☐ อื่นๆ (โปรดระบุ).....
8. สัดส่วนลูกค้าที่มาซื้อสินค้าของท่านเป็นอย่างไร
☐ เจ้าของคนเดียว ☐ รวมกลุ่มกัน ☐ นิติบุคคล
9. รายได้เฉลี่ยต่อปีของกิจการ
.....

10. จำนวนลูกจ้างในร้าน ☐ มี จำนวน.....คน ☐ ไม่มี

11. ปัจจุบันท่านเสียค่าใช้จ่ายให้แก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เดือนละ.....บาท

ส่วนที่ 2 ความพึงพอใจต่อการจัดการด้านสิ่งแวดล้อมในหมู่บ้านหัตถกรรมถวาย

คำชี้แจง: กรุณาทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

ประเด็นพิจารณา	ระดับความพึงพอใจ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ด้านสถานที่					
1.1 ความเหมาะสมของสถานที่					
1.2 ช่องทางเดินชมสินค้า					
1.3 ขนาดของพื้นที่จำหน่ายสินค้า					
1.4 สถานที่จอดรถ					
1.5 สถานที่ตั้งจุดรับแจ้งเหตุ					
2. ด้านสิ่งแวดล้อม					
2.1 ความสะอาดของสถานที่					
2.2 ความพอเพียงของจุดจัดเก็บขยะ					
2.3 ระบบการจัดการคุณภาพเสียง					
2.4 ระบบการถ่ายเทอากาศ					
2.5 ระบบระบายน้ำเสีย					
3. ด้านสาธารณูปโภคและสิ่งอำนวยความสะดวก					
3.1 ความเพียงพอของแสงสว่าง					
3.2 ความเพียงพอของห้องน้ำสาธารณะ					
3.3 ความเพียงพอของสถานที่จอดรถ					

3.4 ความเพียงพอของโทรศัพท์สาธารณะ					
3.5 ความเพียงพอของผู้บริการเงินด่วน					
4. ด้านความปลอดภัย					
4.1 ความปลอดภัยจากกลุ่มอิทธิพล					
4.2 ความปลอดภัยจากโจรผู้ร้าย					
4.3 ความปลอดภัยจากมลพิษทางอากาศและเสียง					
4.4 ความเพียงพอของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย					
4.5 ระบบและอุปกรณ์ด้านการจราจร					

ส่วนที่ 3 ความเต็มใจจ่ายเพื่อการพัฒนาสภาพแวดล้อมเพื่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนในหมู่บ้านหัตถกรรมถวาย

สมมติ:

หากมีการจัดตั้ง กองทุนเพื่อพัฒนาสภาพแวดล้อมของหมู่บ้านหัตถกรรมถวาย โดย การมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการและประชาชนผู้ที่อาศัยในหมู่บ้านหัตถกรรมถวาย อำเภอดง จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งกองทุนฯดังกล่าว มีวัตถุประสงค์ เพื่อนำงบกองทุนไปพัฒนาและปรับปรุงสภาพแวดล้อมภายในชุมชนและบริเวณใกล้เคียงให้มีสภาพที่ดีขึ้น ไม่ว่าจะเป็นสภาพ ที่จอดรถ การจราจร ความสะอาด ความสะอาดและความพอเพียงของห้องน้ำ รวมถึงบริการ ด้านต่างๆ เป็นต้น ซึ่งจะส่งผลต่อตัวผู้ประกอบการเอง ประชาชน รวมทั้งนักท่องเที่ยวชาวไทย และชาวต่างชาติ อีกทั้งยังส่งผล โดยตรงต่อรายได้ของผู้ประกอบการและประชาชนที่ประกอบ อาชีพในละแวกหมู่บ้านฯ

ในสถานการณ์ ปัจจุบันสังเกตได้ว่า เกิดวิกฤตมลพิษต่อสภาวะแวดล้อมในหมู่บ้านฯ อาจส่งผลกระทบทำให้จำนวนนักท่องเที่ยวลดลง โดยหากมี กองทุนเพื่อพัฒนาสภาพแวดล้อม ของหมู่บ้านหัตถกรรมถวาย เกิดขึ้นจริง จะส่งผลประโยชน์โดยตรงต่อการท่องเที่ยวที่ดีขึ้นใน หมู่บ้านฯ ซึ่งเงินกองทุนดังกล่าวจะนำไปพัฒนา ยกตัวอย่างเช่น ใช้ในการจัดตั้ง/สนับสนุนศูนย์

รับแจ้งเหตุหากพบเห็นก้นกวมลพิษในหมู่บ้านฯ อีกทั้งนำไปปรับปรุงสภาพแวดล้อมในด้านต่างๆให้ดีขึ้น (แบบสอบถามส่วนที่ 2) รวมถึงการส่งเสริมให้ความรู้แก่ผู้ประกอบการและประชาชนที่อาศัยในหมู่บ้านฯในด้านการดูแลรักษาสภาพแวดล้อมให้ยั่งยืน

1. ท่านเต็มใจจะจ่ายเพื่อเป็นเงินสนับสนุนกองทุนพัฒนาสภาพแวดล้อมของหมู่บ้านหัตถกรรมหรือไม่?

() ยินดีจะจ่าย เพราะ

.....

.....

.....

() ไม่ยินดีจะจ่าย เพราะ

.....

.....

.....

2. หากมีกองทุนฯดังกล่าว ท่านเต็มใจที่จะจ่ายเงินบริจาคเป็นรายปี (จ่ายทุกปี) เพื่อเป็นทุนพัฒนาสภาพแวดล้อมของหมู่บ้านหัตถกรรมถวาย จำนวนเท่าไร?

จำนวนบาทต่อปี

เพราะ.....

ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ภาพ 2 ป้ายแสดงโซนพื้นที่ต่าง ๆ ของศูนย์หัตถกรรมบ้านถวาย

ภาพ 2 ป้ายยินดีต้อนรับและมุมถ่ายภาพของศูนย์หัตถกรรมบ้านถวาย

ภาพ 3 ศูนย์บริการนักท่องเที่ยวของศูนย์หัตถกรรมบ้านทวาย

ภาพ 4 บริเวณอาคารแสดงสินค้าและลานพักผ่อนของศูนย์หัตถกรรมบ้านทวาย

ภาพ 5 ป้ายบอกสถานที่ลานจอดรถของศูนย์หัตถกรรมบ้านถวาย

ภาพ 6 พื้นที่จอดรถขนาดเล็กของศูนย์หัตถกรรมบ้านถวาย

ภาพ 7 พื้นที่จอดรถนักท่องเที่ยวของศูนย์หัตถกรรมบ้านถาว

ภาพ 8 พื้นที่จอดรถขนาดเล็กของศูนย์หัตถกรรมบ้านถาว

ภาพ 9 พื้นที่ลานจอดรถรับส่งสินค้าของศูนย์หัตถกรรมบ้านถาว

ภาพ 10 พื้นที่จอดรถนักท่องเที่ยวขนาดใหญ่ของศูนย์หัตถกรรมบ้านถาว

ภาพ 11 จุดบริการห้องสุขาของเอกชนบริเวณศูนย์หัตถกรรมบ้านถวาย

ภาพ 12 ป้ายแสดงเส้นทางไปห้องน้ำของศูนย์หัตถกรรมบ้านถวาย

ภาพ 13 จุดบริการห้องสุขาของเอกชนบริเวณศูนย์หัตถกรรมบ้านถาว

ภาพ 14 จุดบริการตู้กดเงินสด(ตู้ ATM) ของธนาคารต่าง ๆ ในบริเวณศูนย์หัตถกรรมบ้านถาว